

LYŠKÁNORA 85

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Poradostiny 1078 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motto tohoto čísla * Úřad na podporu Mea Torby *

* Když všichni budeme pilní a usilovný, tak se všichni budeme posouvat a já budu furt ten nejslabší *

* Ohnivý had * Tajný deník: 1078 - druhá část *

Motto tohoto čísla

„...Mám plán...“
Poslední slova Vilibalda Chrousta

Úřad na podporu Mea Torby

Jorchen Kierke
(psáno v horečce na Katově ostrově)

V Úřadu na podporu Mea Torby
stanovují normu pro hloubku jarní orby
v areálu úřadu
mají velkou zahradu
tam hloubku brázdy vyměřují z korbey

Na pozemcích sídlá rádců Nižší rady
zkoumají, zda objekt strádá hladu
když mu najíst nedají
a živí se potají
žížalami, brouky, červy nebo hady

V katakombách Podpůrného amtu
posuzují hlavy - tuhle, pak zas tamtu
lebeční pak schrány
pečlivě jsou ohledány
cifry zaneseny v stránky foliantů

V úřadu pro sběr a průzkum informací
zkoumáno jest nepřeborné množství inovací
pro podporu Rady
amt zřízený byl tady
nezná útlumu či hodin zavíracích

Institut však nad jinými neční
závěry nad nimiž se tu řeční
předá Mea Torbě
ta pak Tea Torbě
a ta zbylým Dlouhověkým nebo přímo Věčným

Když všichni budeme pilní a usilovný, tak se všichni budeme posouvat a já budu furt ten nejslabší

Rozhovor s Mílem Pelíškem vedl Otakaro Vesta

Ty jsi roku 1076 upadl do zajetí mnichů poblíž své rodné vesnice Smokřany. Podle všeho tě tenkrát družina zachránila před dost temným koncem. Jak na to vzpomínáš?

No, to byly určitě nejhorší chvílky mého života. Nebo..., nejhorší chvílky. Nejhorší dny mého života. Protože tam bych asi skončil jako nemrtvej. Nemrtvý já nesnáším. Takže když se objevila družina, tak to pro mě byl..., byl příjemnej šok.

Před tím než jsi byl přijat za družiníka jsi se živil jako zemědělec a příležitostný pytlák na panství knížete Barchty. Mohl by jsi nám tento asi dost nudný život nějak přiblížit? Jak vypadal běžný život zemědělce za vlády knížete?

Ten život nebyl vůbec nudný. Tak normální hobiti život. Ráno jsme vstali, šli jsme na pole, tam jsme pracovali společně, veselili jsme se, povídali si. No, vobčas jsem šel do lesa s Alžbětou nebo bez Alžběty. No, koukali jsme na srnce, sbírali jahody, houby. Jak se nám chtělo. No, vobčas jsme zašli na pivo...

Takže to vlastně nebyla taková krutovláda, jak se někdy říká?

No ne, to začalo až poslední dva, tři roky. Jinak tam byl docela klídek. Já jsem do deseti roků svého života neviděl vlastně vojáka. Vobčas jsme zajeli do města, ale to bylo vyjimečný. A byl tam ten..., bylo tam to opatství, kde... My jsme vždycky brali

ty mnichy jako přátele nebo jako naše ochránce.

Ty jsi nyní vyrazil s družinou na svoji třetí výpravu. Byl během této doby pro tebe nějaký okamžik, nějaká událost, která pro tebe byla zásadní, přelomová?

Přelomová? Tak to nevím. To je takovej postupnej vývoj..., já přelomovou? Nordwaith, ale to je vlastně celá výprava.

Jak jsi vnímal události okolo popravy Ajana Ondického, který byl vlastně tvým krajanem?

No, já jsem tuhle událost..., já si jí vlastně ani nepamatuju, protože to bylo v Marivoru a tam... Já jsem byl přijatej jako nosič a v Marivoru jsem byl vlastně pořád nesen, takže jsem byl vlastně jenom v bezvědomí, vobčas jsem se probral a viděl jsem jenom strašlivý příšery a pak jsem zase upad do bezvědomí. Takže tuhle událost..., nevím..., nemůžu ji popsat.

Během Mirellské výpravy, která byla tvojí první, se družina v Kostenci notně pohádala o dalším postupu. Došlo tam k odvolání vůdce, málem i dalšího, padlo tam mnoho ostrých slov. Jak jsi tuto událost vnímal a zaujímal jsi tenkrát nějaké stanovisko nebo jsi se nechal takřikajíc vláčet okolnostmi?

No..., mě v Kostenci... Mě se ta akce v tom Kostenci nelíbila. Pro mě přepadnout obchodníka, o kterém jsme vlastně nevěděli...

Pana Podžinka.

Pana Podžinka. My jsme vlastně nevěděli jestli má s tou událostí něco společnýho. Pak se tam mluvilo o nějakým proklínání domu, zapalování měst... Mě se to nelíbilo, takže já jsem chtěl vlastně odjet pryč. No a tam jsi mě vlastně vyhodil z mého zaměstnání, protože jsem s tebou nesouhlasil. Ale já jsem hlasoval pro pana Rahema tenkrát a tak mě zklamalo když vlastně..., když nedržel..., když ustoupil tomu tlaku. On si furt stál za svým a pak najednou se něco změnilo a ustoupil. No, ale tak to asi bylo.

Když jsi se stal řádným členem Nurnské družiny, tak jsi v Nurnu začal navštěvovat „Přírodospytný ústav při Královské oboře“, který vede mistr Olbram Horáček. Zatím podle všeho navštěvuješ „začátečnické“ kurzy, ale již se asi blíží doba, kdy by jsi se měl rozhodnout co

dále. Jaký obor by jsi chtěl do budoucna zvolit?

No já jsem si vždycky představoval, že budu studovat přírodu a kytky a stromy. Že je budu ochraňovat..., starat se o zvěř, ale jak jsem v družině čím dýl, tak mám pocit, že je potřeba tam hlavně přežít a že hodnota družiníka se určuje podle toho kolik dokáže prolít krve a chytit ran. Takže..., takže teď mám takový období kdy nejsem rozhodnutý a přemýšlím co dál. Ale hlavně se samozřejmě chci toho dožít..., dalšího výcviku.

A ještě na předchozí otázku navážu další. Jak to bylo s tvým zanedbaným studiem, které jsi se snažil před ostatními tak nějak utajit?

Já sem nic netajil. To studium ani nebylo zanedbaný. Já sem..., když jsme se vrátili z Nordwaithu, tak mě Dwany požádal, poprosil, abych s ním zajel do Mirellu, protože tam chtěl najít manželku. No mě se ten nápad zalíbil, no a ještě se k nám přidal pan Zemikosa, protože tam hledal... Hledal tam hostinskýho pro Hrocha. No, tak jsme vyrazili. Pak najednou se začaly dít věci a já jsem ještě neměl dokončený studium...

Takže jsi neměl dokončené studium?

No neměl. Neměl. Ale nebylo to zanedbaný, protože prostě začal jsem studovat pozdějc a pak sem to nestih, no. Nemohl jsem vědět, kdy se zase začne dít něco zajímavýho. No a já myslím, že jsem to pak zdárně dokončil, takže není žádný problém.

V Liscannoru jsi společně s Jakoubkem zakoupil stavení po zesnulém Worrelu Sovákovi. Dům, který je postaven v duchu álfheimským tradic má jen jednu velkou místnost. Dům jste prý kupovali společně, ale je úředně psaný na tebe. Jaká práva má ohledně tohoto domu Jakoubek? A co se stane až si přivedeš ze svého rodiště svoji snoubenku Alžbětu? Budete místnost obývat všichni dohromady?

Ne, to určitě ne. Já jsem..., už v Nordwaithu jsem přemýšlel jak budu žít dál. Nechtělo se mi zůstat v U hrocha, protože tam je hrozně draho a když pan Worrel Sovák umřel, tak jsem si říkal, že by byla škoda, kdyby ten jeho krásnej dům zůstal neobydlený. A tak jsem se dohodl s Jakoubkem, že ho společně koupíme. No a pak se vynořily nějaký právní okolnosti a museli jsme se dohodnout na koho ten byt..., dům bude napsanej. No a Jakoubek řek ať to napíšu na sebe, protože von neumí psát.

Tak..., ale my jsme dohodutý, že až si přivedu Alžbětu, tak že si postavím svůj dům a pak von mi dá jenom tu část, kterou já jsem do toho zaplatil. A kdyby někdo z nás umřel, tak já jsem napsal závět, kde je určenej jako dědic toho domu.

Je pravdou, že vaše jediná úprava domu spočívala v tom, že jste vyhodili z místnosti knihovnu zesnulého Sováka?

Né, my jsme tu knihovnu... Tam... Ta místnost není jenom jedna. Vona je to..., jeden velké pokoj a dva pokojíčky voddělený zástěnou. A v jednom z nich bydlí Jakoubek a v druhým já. A protože ty pokojíčky jsou malý, tak ta knihovna se tam nák nevešla. Tak jsme ji jenom přesunuli do toho obýváku. My jsme ji nevyhodili. Já ty knihy pilně studuju po večerech.

Také si nešlo nevšimnout, že s Jakoubkem vedete jakési společné účetnictví. Zlí jazykové tvrdí, že prospěch z toho má především Jakoubek. Co bys nám k tomu řekl?

Účetnictví? To sem si nevším. Jenom Jakoubek mě poprosil abych mu nakoupil vybavení na výpravu. A tak já jsem mu to nakoupil a pak jsem mu to jenom vyúčtoval. Náklady. Jinak máme každěj svoje peníze, samozřejmě...

Já osobně jsem si toho všimnul několikrát třeba v hospodě při placení, že Jakoubek říkal „Zaplat’ to“. Takže jsem pochopil, že máte nějakej společnej balík peněz?

Né. To nemáme. To je takový kamarádský...

Zveš ho?

Přece jenom jsme zámožný lidi a placení v hospodě to je maličkost.

Ještě co se týče Alžběty. Není jedním z důvodů proč jí zatím nechceš přivést do svého domu osoba Zoltara Zemikosy, který má zaslouženou pověst chlíváka, který nenechá žádnou sukni na pokoji?

No, proč jí nechci přivést do svého domu. Já zatím ten dům nemám. Ten svůj dům.

Skalla ti nepatří?

No patří, ale já jí neberu. Já jí beru jako takovou..., takový přechodný ubytování. My jsme se totiž

původně s Jakoubkem dohodli, že my tu skallu..., že von se taky vodstěhuje a pak jí budeme pronajimat začínajícím dobrodruhům za nižší částku než je U hrocha.

Já jsem dokonce slyšel, že tam budete provozovat veřejný dům?

Nó..., to bylo jenom spíš tak ze randy. Ale protože Alžbětu... Ne, já se rozhodně Zoltara Zemikosy nebojím v těhle věcech. Alžběta..., Alžběta ví... A vona ho zná, vona ho už viděla v Mirellu. A myslím, že na ní příliš nezapůsobil.

Ty jsi již několikrát střelil spoludružiníka do zad. Připust’me, že takové věci se občas stávají. Ostatně v družinickém archivu o tom najdeme dost zmínek. Co mě však poněkud zaráží je tvůj přístup. Mám pocit, že nikdy nepřikládáš vinu sobě, ale vždy jiným. Považuješ tento postoj za normální?

Já jsem střelil družiníka, z kuše..., pokud se budeme bavit o kuši, tak jsem střelil jenom Jorchena Kierkeho a tam..., tam...

Ještě si střelil Zoltara Zemikosu, střelil jsi mě...

Ne, tebe jsem nestřelil...

No střelil, akorát že jaksi..., moje brnění tomu zabránilo. Minimálně čtyřikrát jsi někoho střelil...

Ne.

Nevím jestli u kuše nebo z luku. To se přiznám, že teď nevím.

Ne. Jorchena Kierkeho jsem střelil. To je pravda a tam si stojím za tím, že mi vběhl do rány. Protože stál za mnou, já jsem měl namířeno, vystřelil jsem a von se najednou hodil přede mě. Zoltara Zemikosu..., tam je to složitější. Toho jsem střelil bleskama. Protože tam byla taková situace. My jsme bojovali, Worrel Sovák padnul a jeden člověk si tam začal..., jeden z nepřátel, z těch elfů si tam začal sahat..., po rohu, aby zatroubil na posily. A já jsem prostě tohle nechťel dopustit a tak jsem zaskoval. No a vyšlo to. Von zatroubil a posily stejně nepřišly. Takže nakonec to nebyl problém. A to mi bylo líto a tenkrát myslím, že jsem se Zoltarovi Zemikosovi vmluvil a on mě pak málem za to taky zastřelil. Takže myslím, že jsme si kvit.

A ty jiné případy?

No, vo Jorcheni už jsem mluvil. Že jsem střelil tebe to si fakt nepamatuju.

No, já tvrdím, že jsi střelil ještě někoho a že se to pak dost rozebíralo. Ale dobře, takže k tomu přistupuješ takhle. Takže vlastně nekladeš vinu sobě? Může za to Jorchen Kierke, který ti vběhl do rány, tom posledním případě?

No..., jo.

Dost často si do své fajfky cpeš jakési tajemné sušené byliny. Nemáš pocit, že to někdy má vliv na to, že vnímáš události jinak než ostatní?

Nó..., možná jo, ale já si nemyslím, že vnímat události jinak než ostatní je špatný. Protože když bysme měli všichni stejný názory na věc, tak..., tak by nás to ochudilo. A když se občas najde někdo kdo má jinej názor, i když je třeba většinou špatnej. Ale když bude jednou z deseti dobře a ty vostatní se podle toho zaříděj, tak to třeba může pomoci.

Ne. Jde o to jestli připouštíš, že jaksi pod vlivem těchto sušených bylin máš potom názor jiný, než by jsi měl kdybys nekouřil tyto byliny?

Chacha...

Jestli neovlivňují tvoji mysl?

No, to určitě ovlivňují. Stejně jako mojí mysl ovlivňuje pivo a rum. Ale neříkám, že musí být nutně negativní ovlivnění.

Ted’ bych chtěl aby ses vyjádřil k jednomu svému výroku, který směřoval na adresu Otakára Vesty a který mě doslova usadil. „Je vidět, že si to maximálně užíváš, jako vždycky, když se někomu stane něco zlého“. Připomínám, že tato slova jsi vyslovil poté, co jsi opět někoho střelil do zad. Nebudu popírat, že z těchto slov na mě dýchla jakási vnitřní křivda, taková ukňouranost.

Nó..., to bylo po tom s Jorchem. Mě to tak přišlo, že ty jsi tam začal skákat kolem a říkat, že... vykřikovat, že hobit trefil hraničnicka. A tak mi to přišlo, že kdybys takhle nereagoval, tak že by se to ani nenafukovalo...

A připouštíš možnost, že jsi ho mohl zabít?

Ne, určitě jsem ho nemohl zabít.

Ne? Myslíš si, že střela z kuše není schopná někoho zabít?

No..., z moji kuše ještě střela, ještě...

Ty máš nějakou dětskou kuš? Nebo střílíš slepejma střelama?

Ale tak Jorchen je zkušeněj družiník..., ale jo. Mohla ho zabít to je pravda. Mohla ho zabít, no. Mohla.

Poměrně často se zapojuješ do různých debat, ale je pravdou, že některé tvé názory zůstávají nepochopeny. Čím si myslíš, že je to způsobeno?

Sss..., já mám pocit, že většina mých názorů zůstává nepochopena. Může v tom být generační rozdíl. Taky většina...

Generační rozdíl?

No tak spousta dobrodruhů..., většina dobrodruhů je starší než já. Některý i vo generaci. Ale tak..., možná ne o generaci. Ne věkové rozdíl, ale zkušenosti. Protože většina z družiny je mnohem starší..., mnohem dýl v družině než já.

Já bych si dovolil oponovat. Ty se již účastníš třetí výpravy. A to už seš zkušeněj dobrodruh. Většina z družiny nemá ani tohlecncto.

Jak to?

Většina ne, to je pravda, ale většina má třeba jenom vo výpravu víc.

No, to je pravda. Ale..., tak v čem by to mohlo být? Možná je to v jiným prostředí, ve kterým jsem vyrůstal. Ale zase. Já si myslím, že je užitečný, když má někdo jinej názor. Protože..., protože názor tý většiny nemusí být vždycky správněj. A když se prostě najde jeden, kterej je proti tomu, tak i kdyby devětkrát neměl pravdu, tak jednou to může těm vostatním pomoci. A když všichni budou mít stejnej názor, tak je to k ničemu.

Jak tě ted’ poslouchám, tak mě napadlo, že ty jsi někde vyjádřil takovou teorii, že v družině musí být slabí, aby se ti silnější citili lépe?

No..., v družině. V životě.

A ty nechceš být někdy na špičce? Na vrcholu?

Chacha. Pro mě je nejjednodušší cesta na vrchol je, kdyby všichni ty ostatní uměli. A to nechci.

To zní hodně temně, tohle. To je hodně temný.

To je temný, ale tys mě na tu otázku navedl.

No, rozhodně jsem tě nenaváděl k tavýhle odpovědi. To by mě ani ve snu nenapadlo.

No, ale tak to prostě je, když se nad tím zamyslíš.

Ne, pile, usilovnost. To přece vede k vrcholu.

No, ale to všichni postupujeme stejně. Když všichni budeme pilní a usilovní, tak se všichni budeme posouvat a já budu furt ten nejslabší.

To je zajímavý, tohleto. To je zajímavá věc. No dobře, takhle to asi vidíš. Tak přejdeme k další otázce. Nešlo si nevšimnout, že v družině máš nejbližší k Jakoubkovi a Kormanu Zlotěmu. Občas se ostatních straníte a něco si pořád špitáte. Vysloužili jste si dokonce přezdívku „Tuřínový spolek“. Řekneš nám k tomu něco?

Tuřínový spolek? K tomuhle já už jsem řekl myslím dost a ..., ale zajímavý je, že vod tý diskuze, kde vlastně padalo to s téma slabšíma a silnějšíma, kde se řešil ten Tuřínový spolek, tak vod tý doby až doteď jsem tady to označení neslyšel. Takže zase možná, i když tenkrát se mnou skoro nikdo nesouhlasil, tak někdo podvědomě to všichni přestali používat. Možná jsem tenkrát aspoň měl v něčem pravdu.

Já bych řekl, že to je používaný furt.

Já jsem to fakt vod tý doby nezaslechl.

Tak teď přejdeme trochu někam jinam. Během průzkumné mise u Vřichého jezera v Nordwaithu jsi málem sám sebe vyhodil do povětří. Co se tenkrát stalo?

No, ta výprava už pomalu končila a já už jsem chtěl jenom odejít domů. A tak vlastně ten den, ještě byl předtím ještě jeden průzkum, kdy Rahem hledal brod a já sem řekl, že prostě nepudu a pak když mě Zemíkosa zase vybral na další průzkum, tak už sem prostě asi nemohl odmítnout. A byl to samozřejmě nesmysl, protože poslat..., poslat člověka do lesa plnýho haterií, i když s neviditelností, ale jak se

ukázalo, tak vona byla vlastně úplně k ničemu. Tak...

Já ti teď do toho vstoupím. Ale není to třeba..., když jsem dělal naposled rozhovor s Al Rahemem, tak ten si naopak pokládá za čest být vyslán na průzkum.

Čest? Já to tak nevidím.

Máš pocit, že to od vůdce byla zlomyslnost?

Zlomyslnost? Já myslím, že Zemíkosa asi není schopnej..., nebo je prostě v jádru dobrý člověk, takže to vod něj nebyla zrovna zlomyslnost, ale spíš nerozváženost a já se prostě cejtím nejlíp, když sem uprostřed tý družiny a ne když někde sám v lese...

Dobře. Jinými slovy se nepovažuješ vlastně za průzkumníka. Ale mohl by si se teda vrátit zpět k té nešťastný události?

Jasně. Takže my jsme šli tím lesem, drželi jsme se za provaz. Neviditelný. A teď se tam před náma objevila haterie. My jsme na sebe nekoukli, protože jsme se neviděli, ale otočili jsme se a začali jsme utíkat. Pustili jsme ten provaz a každé běžel jiným směrem. No a já jsem viděl, že ta haterie běží za mnou. Takže jediný co mě napadlo bylo prostě vytáhnout lektvar a vypít ho. A tím se zachránit. Byla to chyba měl jsem prostě lepší způsob jak se zachránit, ale tenkrát jsem nepřemýšlel nad tím. Jsem rád, že to dopadlo aspoň, tak jak to dopadlo.

Došlo k tomu prostě v nějakém záchvatu paniky?

No jasně. Měl jsem lektvar asi další, se kterým bych asi utekl, utekl bez problémů, ale prostě tak to dopadlo. Beru to jako zkušenost. A jsem rád, že jsem přežil.

Jak se cítíš v Liscannoru jako zástupce rasové většiny. Alespoň tak to nyní nazývá Jorchen Kierke. Vnímáš nějak tento rozmach hobitů populace na území obce a co pro tebe znamená být hobitem?

Tak já jsem v Mirellu vyrůstal v čistě hobití vesnici, takže to jestli se teď cítím jako součást většiny beru jako normální věc. A hobitem se cítit? Já jsem rád, že jsem hobit, ale nepřemýšlím takhle. Já beru přátele..., mám přátele mezi lidmi, hobity a je škoda, že teď není v družině větší..., větší rasová diferenciacie, protože určitě nám chybí nějaký kroll, barbar, elf.

Před časem jsi vyřešil poněkud překerní problém Pamilly Nórienské, která čekala nemanželské dítě se Zoltarem Zemikosou, který se k němu ovšem nehlásil a to tím, že jsi jí dohodil svého známého. Vildu Peška. To byl vskutku obratný dohazovačský kousek. Odvděčil se ti nějak za to Zoltar Zemíkosa?

No já myslím..., já bych to nebral jako, že ten problém jsem vyřešil já. Von si ho vlastně vyřešil sám. Já jsem v tom vlastně jenom trošku pomohl. Ale...

No tak minimálně jsi je seznámil.

No..., my jsme přijeli do Mirellu a já jsem řekl několik svých tipů, ale že bych...

Takže jsi vlastně sehrál rozhodující úlohu. Když jsi mu dal několik tipů. Nikdo jiný mu je nedal.

No, ale von si to pak rozhodl s Vildou sám. A Vilda v tom sehrál velkou roli.

No, to bezpochyby! To bezpochyby!

A nákou vodměnu já vod něj nečekám. Já pana Zemikosu, generála Zemikosu uznávám. A pro mě je..., pro mě je už odměna jenom to, že... No, že tady s ním můžu být.

Během současné výpravy jsi se přiznal, že ti začíná scházet střelivo do kuše. Není to nějak brzy? Nelze se ubránit myšlence, že jsi něco zanedbal, zvláště přihlídneme-li k tomu, že naopak s Jakoubkem táhnete obrovský sud rumu. Myslíš, že alkohol je důležitější než střelivo?

Já nemám problémy se střelivem. Já mám problémy s otrávenejma střelama. Střeliva mám myslím nadprůměrnou zásobu.

Takže se jednalo o otrávené střelivo?

Otrávené střelivo. Ale teď to vypadá, že budeme bojovat jenom s nemrtvejma a na ty stačí jenom stříbrná...

Myslíš, že někomu kdo občas střelí spoludružiníka do zad, patří do rukou otrávené střelivo?

Nó...? No..., já už si na to dávám pozor. Už se to nestává. Já už nestřelím, já teď spíš mečuju.

Myslíš si, že je dobré se sám pasovat na „nejslabší článek v družině“? Přeci jenom už jsi s družinou něco zažil. Co tě vedlo k tomuto prohlášení? Je to podivný smysl pro humor, přirozené ohýbání hřbetu, hluboce zažité z dob Barchty, nedostatek sebevědomí nebo snaha na něco poukázat? Přiznám se, že takové prohlášení je pro mě takřka vrcholem absurdity.

To prohlášení..., to prohlášení bylo součástí strašně dlouhého proslovu. To bylo spíš na vodorážení. Mě nenapadlo, že se toho někdo chytne. A..., a..., já nevím co na to říct, ale...

Takže se nepovažuješ za nejslabší článek v družině?

No..., no tak v boji, když vidím jak si kdo vede..., ale mimo boj si nemyslím, že jsem nejslabší článek. Ale jak říkám, to byl spíš vtip a mě nenapadlo, že se to bude brát takhle hrozně vážně.

Jaký máš vlastně vztah ke svému psovi Limbusovi? Měl jsem pocit, že když stopař jako ty dostane od svého mistra psa je to pro dotyčného významné. Avšak když se ti nyní tvůj pes ztratil, neprojevil jsi takřka žádný zájem o jeho osud. V klidu jsi si zapálil nějaké hulení a vše jsi nechal na vůdci. Vznikla tak paradoxní situace, že rasista Kierke vlastně dělal pro ochranu tvého „hobitího“ psa daleko více než ty?

Rasista Kierke?

Ano, rasista Kierke.

Dobře. Já jsem k Limbusovi..., Limbuse nemám tak dlouho. A já k těm zvířatům zase tak dobrý vztah nemám. Mě spíš zajímají rostlinky a..., ke Kikině, ke Kikině jsem měl vztah. A když mi jí zastřelili, tak to mě hodně ranilo. Ale Limbus? A já furt doufám, že ho najdeme. Von..., von..., to jak se ztratil. To bylo..., já to furt nechápu. Já jsem se v jednu chvíli podíval, von seděl vedle mě a najednou tam nebyl. A tak se asi rozhodl sám, no.

Jasně, ale ty jsi se vlastně tvářil jako, že ti to vůbec nevadí. A přitom jako žák slovného Olbrama Horáčka by jsi jaksí měl mít ke svému psovi nějaký vztah?

Mě to samozřejmě vadilo, ale my jsme ho stopovali...

No, ty jsi potom nestopoval. Nechal jsi to všechno na Kierkem, který si to samozřejmě potom náležitě užil ve svých prohlášeních.

No..., no protože Kierke je výbornej stopař a já... Mě bylo jasný, že když nás povede von, tak ho najdem.

Ale byl to tvůj pes!

No to rozhodně! A proto jsem chtěl aby toho myho psa hledal ten nejlepší stopař.

No..., takže jsi vlastně k tomu psovi neměl až takový vztah? Nestál ti tedy za to, abys ho hledal?

Kdybych ho nechtěl najít, tak bych ho hledal já. Když jsem ho chtěl najít, tak jsem to svěřil tomu nejlepšímu. To je logický. A...

Ne! To je strašný! Úplně! Já třeba když jsem byl malej, tak jsem dostal papouška. A von mi umřel za tejen. Protože jsem ho přefutroval nějakým krmením. Já jsem z toho byl úplně nešťastnej. Ten papoušek neměl žádný užitečný vlastnosti, ale byl to můj papoušek. Já jsem brečel. Tady tvůj pes..., tvůj pes zmizel a tobě to bylo jedno...

Nebylo. Já jsem chtěl abychom ho našli, proto jsem dal jeho hledání do těch nejlepších rukou.

Když už jsme u Jorchena Kierkeho. Ten se nechal slyšet, že se děsí tvých myšlenkových postupů, abych jej citoval přesně. Co by jsi mu na to řekl?

Když tohleto řekl, tak první myšlenka, která mě napadla byla, že hobit jako já je schopnej vyděsit takovýho slavnýho hraničnicka. To já nevím. Mě na mejch myšlenkovejch postupech nic divnýho nepřípadá. Mě vobčas jeho myšlenkový pochody..., mě děsej, ale já se to snažim neventilovat.

Otázka poslední. Kdybys měl tu moc, co by jsi chtěl ve fungování Nurnské družiny změnit?

Co bych chtěl změnit?

No já myslím, že z tvých odpovědí vyznívá, že by jsi chtěl něco změnit.

No, tak to je votázka. Takovou jsem teda nečekal. No..., no..., vobčas mi připadá, že ta družina je taková..., ta družina má samozřejmě strašně

dlouhou tradici a ta tradice je už taková, já nevím jak to říct..., zavazující? Možná taková trošku..., že tu družinu nutí furt jednat stejným způsobem a nemyslet. Nehledat prostě jiný cesty. A pak vlastně myslej všichni skoro stejně. A vodmítaj ty jiný názory, vo tom jsme vlastně taky mluvili, a považujou je vlastně za hloupý, za děsivý. A přitom..., a přitom si myslím, že by to mohlo tu družinu vobohatit, kdyby to vobčas zkusila řádkou neortodoxní metodou nebo prostě něco udělat jinak.

Co je to neortodoxní metoda?

No tak viděli jsme to v Nordwaithu. Kdy vlastně..., no já vlastně nevím, jestli tu výpravu považovat za úplně úspěšnou. Protože my jsme tam vodjeli zachránit Filistru. Nezachránili jsme ho. Pak se to změnilo v to, že jsme se možná snažili vrátit Galissara do jeho života. Což se nám taky nepodařilo. A pak jsme se snažili zlikvidovat to armidenský spiknutí. To se nám sice podařilo, ale skončili jsme jako banda přibíječů. Já si myslím, že kdybychom šli do toho jinak, tak že by to mohlo skončit úplně jinak. No.

Jo. Mě nezbejvá než ti poděkovat. Tak tohleto je konec. Dáme si pivko...

Ohnivý had

*Kronikový záznam z výpravy z roku 1066
zapsal Al-Rahem.*

‘Takže, to máme brnění, štít a meč. Jasně, jasně. Dýka, druhá náhradní. Olej a hadřík proti reznutí. Náhradní vycpávka. To je támhle ta hromádka. Torna s jídlem, na začátek čerstvá, a pak suchary a fazole. Mám. Voda, jasně’. Gerllod Moskyt v duchu přemítal. ‘Náhradní oblečení, teplý plášť, dvoje fusekle, když jedeme na sever’. Gerllod spočinul pohledem na další hromádce a v duchu si jí odškrtnul. ‘Tak, co tu máme dál? Obrok pro koně, náhradní uzda. Sedlo, postroj. Dál. Užitečné bezmegy, ty mám tuhle. Ty si ale potom ještě raději projdu podruhé’, zašklebil se v duchu. ‘Jojo, tohle je dobrý mít pořádně zkontrolovaný’. Večer pomalu plynul, ale bylo jasné, že bude ještě čas skočit na jedno pivo před spaním. Gerllod měl rád pořádek, a tak mu balení věci nedělalo problém a vesele ubíhalo.

‘Dopis, bude práce. Ěnem co s Fialou? Tož to asi pojedu někam vobchodovat s karbonem. To je věj jasný. Vobchod se musí hébat’. Heft měl

jasno, dorazil posel s dopisem. Z Liscannoru. Takže bude moci vypadnout z domova. Za obchodem, jak to měl rád. Ale doma musel mluvit o oficiálním obchodu. Ale co už. Jede se na sever a tam určitě Naglinskej karbon neznaj. Nevědí, o co přicházej. A on, Heft Taras, jim nějaký může doručit. Aspoň pět vozů měsíčně, ať je Fialka spokojená. Ale na dnu vozu, to je jiná, tam musí připravit tu svoji starou dobrou tornu, zbroj a zbraň.

Goran přemýšlel. Už měl dávno zabaleno. Stejně všechno důležité jako korále, nejružnější větvičky, listí a krysí lebky měl u sebe a zbytek se vešel do jedné torny, kterou měl u poste. Akorát to chce nově suchary, ty z Álfhaimu už byli notně tvrdé. Ale teď musel myslet na to, co se stalo dopoledne. Vůdce. Oni mě zvolili, že jim budu velet. To nečekal. Ale přikládal to svému mazanému plánu při dělení tuhel na konci minulé výpravy. Prostě není žádněj hlupák a ostatní to poznali. Dobrá parta. Budu přísný a spravedlivý. Tak jako u nás. Ti nejlepší šamani mohli být i náčelníky, tak proč ne on. Dneska se bude dobře spát. Duchové jsou jistě potěšení. A krom toho, jede se na sever, tam jsou duchové silní.

‘Jo, ještě bych poprosil koně. Toho prej taky budu potřebovat’.

‘Ale jistě, pane. A jakého si ráčíte přát? Máme jich ve stáji na výběr několik...’. Obchodník se musel usmát, když viděl malého hobita. ‘Ale jestli vám můžu doporučit, tak máme i několik krásných jízdních poníků’.

‘Aha... no... říkali, že si mám sehnat koně’, byl poněkud zmaten Horác, ‘ale asi máte pravdu. Na poníkovy se mi pojede lépe’.

Horác se spokojeně usmál, jako kdyby vyřešil složitý rébus, a po chvíli si již mohl odnášet objemný balíček věcí a věst za uzdu strakatého poníka. Tak, to by mělo být všechno, co říkali. Kůň, teda poník, jídlo na týden, voda, náhradní oblečení a balíček šipek do kuše. Všechno mám, pomyslel si. Horác byl spokojený. Všechno si obstaral a mohl jít v klidu spát. Ale předtím si zaslouží několik piv, to dá rozum. Aby se dobře spalo.

‘Kde je Horác? Už tu měl bejt, sakra. Jasně se řeklo za rozbřesku’. Goran se rozhlédl po okolí, kde se již chystala družina, ale Horác jako by nebyl.

‘Asi spí’, uchytl se Frynn Konopka, ‘včera si dal pár piv a nevypadal, že jen tak skončí’.

‘Tak pro něj skoč, ale kalupem. To snad není možný, todlecto’.

Před hostincem u Hrocha byl zbytek družiníků již sešikován a věru, bylo radost pohledět na tu sestavu, která se ospalého rána sešla na další výpravě za slávou, ctí či penězi, jak kdo chtěl.

Goran, barbaři šaman a novopečený vůdce. Jemu podobná postava nevrleho Klabzeje Myšilova a vedle učený elfí pán, Rien Gwardit. Parta ostřílených bijců Gerllod Moskyt, Bolbuch a Heft, doplnění o Nuga, který se zmateně rozhlížel kolem sebe. Silná skupina. Ještě pak Frynn, šikovní hobit. A Horác, dodal v duchu Goran. Ale to je snad jedno, jestli pojede, když zaspí i nástup k odjezdu. Vedle skupiny pak seděl na koni velký muž, Svegard Medvěď. Ten, který je najal.

‘Zdravičko, pánové’, rozesmátý Horác vedl svého strakatého poníka a zářil na všechny strany.

‘To je dost, že jedeš’, utrhnul se na něj Goran. ‘V kolik se řeklo, že je sraz?’.

‘Hele, Horáci, a kde máš věci?’.

Gerllod se podíval na Horáce, který neměl nic než poníka.

‘Jaký...? A jo, moment. Za chvíli jsem zpátky. Hned to bude’.

Družina vyrazila na cestu. Jaro se již hlásilo o svá práva a cesta tak byla příjemná. Goran kousek za Nurnem dostihl Svegarda.

‘Takže abychom si to ujasnili, pane Svegarde. Míříme na sever do země zvané Smálland. Co dál?’.

‘Jak jsem již předestřel, vyslal mně náš panovník, Hakoon Bard, abych najal družinu. To kvůli tomu problému, co máme a na který se aktuálně nedostává lidí, které na to lze vyčlenit. Víte, naše zem se nachází severu, nad Argwarem. Na severu se rozpíná již jen oceán. Alespoň co je nám známo. A právě odsud, čas od času v relativně pevných periodách se z moře vynoří, dle vyprávění, ohnivý had, který pohltí rybářské vesnice. Nezanechá po sobě nic než trosky a pár mrtvých. Bohužel, přeživších je pomálu a jediné, o čem kdy hovořili, je právě to, že viděli dlouhého ohnivého hada, kterak vyleze z moře a ničí vše v cestě. Žel právě teď nadchází doba, kdy se obvykle vyskytuje a kvůli vnitřním problémům si nemůže náš král dovolit nechat hlídkovat vojáky podél pobřeží a čekat, co se stane’.

‘Jo, takže zjistit co se dá a hadu hlavu useknout’, zašklebil se vedle přicválavší Rien. Ale oheň z moře, to je divný, to mi můžete věřit’.

‘Jistě. Je to divné, ale jak jsem říkal, nemáme mnoho zpráv o tom, o co se jedná. Navíc se onen had objevuje jednou za zhruba deset let. Přičemž tomu bude zhruba 40 let, co se objevil poprvé. Je mi líto, že Vám nemohu poskytnout více informací. Něco více byste se mohli dozvědět ve Varbrotu, kde sídlí král’.

‘A ty vnitřní problémy, to je co? Přeci

jen je dobré vědět, kam tak nák putujeme a kde se budeme pohybovat, že?”.

“Inu, někteří šlechtici nejsou spokojení a hledají záminky, kterak se dostat k moci. A pak je tu můj bratr, Rafald Vlk... Ten, který pase nejen po větší moci. Ale to je můj problém, tím bych Vás nechťel zatěžovat”.

“No dobrá, tak jedeme na sever setnout hada. A pro odměnu”.

Silní muži, dobrá skupina. Dobře jsem udělal, že jsem krále přemluvil k tomuto řešení. Svegard Medvěd rozmýšlel nad těmi, které daleko na jihu naverboval. Sice ho sklamal nezámek, když mluvil o svém bratru, ale co už. Vědí, na co byli najati, a na místě se pak může domluvit na dalším. Peníze byla strana, na kterou slyšeli, a toho se dá využít. Dokončí jednu práci ,a pak budou volní a k dispozici. A pokud se stane něco po cestě, pokud bratr vyčenichal, kam a proč jede, mohlo by dojít k tomu, že je připoutá k sobě již dřív. Silná skupina.

Rien po cestě nemohl přestat myslet toho ohnivého hada. Oheň, to byl jeho živel. Živel, kterému zasvětil svůj život. Ale oheň z vody? To znělo divně. Sice slyšel o roztočivých substancích, které umí hořet na vodě, či dokonce z vody, ale to nebyl jeho obor. Takové nízké záležitosti alchymistů. On ctil Oheň, tu substanci, která hoří všude, jen jí uchopit. Nespoutaný a už vůbec ne připoutaný do nějaké substance. Ohnivý mořský had. Fascinující. To musí vidět, stůj co stůj. Náhlý ostrý zvuk vytrhnul Riena z přemýšlení. Jako když šíp prorazí ocel až do masa.

“Áááá, kurva. Přepadení!”, Bolbuch se šípem v těle zařval, a jako by tento výkřik spustil lavinu událostí. Rien si všimnul několika postav, které vyběhly z lesa, viděl Frynna, který nabil kuš a hledal střelce ukrytého na stromě. A pak uviděl dva jezdce, kteří vedli útok. Všude se začal ozývat třeskot zbraní, na tohle byla družina stavěná. Krátké zamyšlení a ve vzduchu kolem Riena zavoněl ozon. Pak se ale vynořila smečka psů a Rien se raději stáhnul hlouběji na kozlík vozu, na kterém během cesty odpočíval. Všude kolem látaly nadávky, křik a lomoz boje, a pak najednou, jako by zhoustl čas kolem. Rien viděl druhého jezdce, snad velitele lapků, kterak napřahuje meč a míří na něj. Strašlivě pomalu se mu blížil na hlavu a on ještě pomaleji uhýbal nevyhnutelnému nárazu. Snad poprvé se začal modlit, ale slova byla pomalejší než meč. Slyšet křičet Frynna, viděl jeho kuši otáčející se jeho směrem a pak se čas opět uvolnil a přišla bolest.

“Áááá, kurva. Přepadení!”.

Na družinu dopadla sprška šípů zpoza stromů následovány ozbrojenci. A smečkou psů.

Vycvičené smysly družiníků reagovaly pohotově, a tak se po ztichlém okolí krátce nato rozlehly zvuky urputného boje. Každý dostal svůj podíl a každý svůj podíl rozdál. Nejvíce problémů nadělal družině střelec ukrytý v koruně stromu, zbytek pak byl dílem okamžiku. Dobře secvičení Nurnští si poradily se zákeřným útokem a zakrátko si mohli začít měnit dojmy z bitky.

“Jo, ta svině na stromě je tuhá! Určitě bude modřej ve ksichtě”, hlaholil Frynn Konopka.

“Tož čtyři psiska a ten koňák, co ty dědku?”.

“Ale, náky ozbrojenci, ani nevím”, odbyl Hefta Bolbuch, který se více věnoval šípů v rameni.

“Sakra, nejde vůbec vyndat, co to ten šmejda střílel? Áaau, co to do prdele je. Za tyhle hroty musí být kriminál, au”.

“Rien. Rien tam leží”, ozval se po chvíli Nug. Všichni druzi se otočili. “Cože?”.

“Dejchá. Ale je zrubanej”. Družinová proběhlo uvolněné oddychnutí.

“Hele, stačil se skrejt za ojí. Ta ztlumila náraz”, znalecky usoudil Gerllod a v ruce měl kus čerstvě přeraženého dřeva.

“Ošetřit, prohledat, zjistit co se dá a jedeme dál. Sakra. Jo a kdo je chlap a nebojí se, toho můžu vofačovat tadydle tím trollim srdcem”. Několik družiníků se pátravě otočilo na Gorana. “Jak ofačovat?”. Ale ten už nechával do srdce vsáknout krev z bojiště.

“Ty, vůdče, já bych rád, se nebojím”. Bolbuch se přihlásil a za chvíli bylo vidět, jak Goran přistoupil se srdcem k Bolbuchovi a vymačkal z ní krev do jeho úst.

“Blééé, u všech Bohů. To je hnus”, Rien se probral a vida nechutné divadlo, zalitoval.

“Klabzeji, můžeš se na mě podívat ty? Na tohle nemám žaludek”.

“Hnus, hnus, funguje to? Funguje. Takže u mě dobrý”, viditelně pokrál Bolbuch. “V rámci mezí”.

“Hele, náčelníku. Ty psi. Voni jsou mezi nima i vlci. A to je jako divný, to není moc normální”, otočil se od Riena na Gorana Myšilov.

Goran chvíli přemýšlel, a pak se otočil na Svegarda. “Jak že jsi říkal to s tím bráchou? Vlk?”.

“No... to by mohla být jeho práce. Ale že by vědel, kudy pojedeme? Ale bylo by mu to podobné. Nevím”.

“Hele, nic, jedeme dál, co tady? Třeba tu ještě někdo může být, jestli to bylo připravený na nás”. Gerllod ani netušil, jak moudrá slova v tu chvíli vyřknu. Družina posbírala, co jí přišlo

užitečné, ovázala nejnutnější rány a vydala se dál na sever.

‘Musel to být on. Dozvěděl se, kam mířím’. Jak, to Svegard netušil. Jedno bylo jisté, věděl se, za jakým účelem opustil Smålland. Vlastně, když tak nad tím přemýšlel, Rafald nemusel vědět, kam jede. Důležité bylo, že mohl předpokládat, kudy se bude nejspíše vracet. Rodinná rozepře, dědictví a ambice mladšího z obou bratrů byly dostatečným motivem, aby to stálo za nějakou tu námahu. A vraždu. Obzvláště někde mimo rodnou zemi. Ale jak se zdá, tak tahle skupina, Nurnští, byla skutečně trefou do černého. Budou sice drazí, to je jasné, ale co. Stojí za to. Jen co splní to, proč sem vyrazili.

“Vítejte ve Smållandu, pánové”. Nebylo možně nevidět úlevu na tváři Svegarda, když družina překročila hranice. Alespoň to tak vypadalo, když nechali za sebou strážnici, která se objevila zničehonic na cestě, kraji lesa. Na večer budeme ve Vabrotu. Tam se ubytujete v hostinci u Sekery. Nejlepší podnik ve městě. A dopoledne bych Vás uvedl k audienci”.

”Dobře, to bude vyhovovat”. Nurnští byli spokojeni. Cesta uběhla rychle a dobře, až na ten případ v divočině. A dobrý hostinec je přesně to, na co se již několik dní těšila. Druzi se zvědavě začali rozhlížet kolem sebe. Smålland vypadal jako poměrně drsná země. V Gwendaronnu již začalo jaro, ale tady se teprve začínalo hlásit. Tu a tam se dal zahlédnout sníh. Pole se začala obdělávat, ale práce to byla namáhavá. Lidé byli statní, uvyklí zimě, ale hodně jich bylo pohubých. Zima musela být dlouhá. Varbrot, sídelní město krále Hakoonu Barda, bylo obeháno vysokou, temně šedou, kamennou hradbou, ale za ní město hýřilo barvami, jako by si místní chtěli vynahradiť pohled šedobílou krajinu za každou cenu. Však, jak se družina dozvěděla, byla tato oblast vyhlášena barvicími dílnami. Hostinec u Sekery se pyšnil žlutou fasádou a obrovskou sekerou pověšenou nad hlavním vchodem. Uvnitř bylo teplo a po krátkém hovoru mezi hostinským a Svegardem se mohli druzi zakrátko nastěhovat do tří pokojů. Někteří, jako Rien a Gerllod, se s nadšením vydali do připravených kádí s kouřící vodou. Myšilov pronesl něco o ochranné krustě a odebral se do lokálu, kde společně s Goranem začali probírat rizika pravidelné očisty. Bolbuch šel s nimi, ale daleko více ho zajímala ochutnávka místního silného piva a kořalky. Po chvíli se přidal Heft a Frynn, a tak se mohl večer nerušeně rozjet. Konec konců, zítřejší dopoledne je ještě daleko.

“Vítejte pánové, vše co budete potřebovat vědět vám zodpoví můj sekretář. Přejí

vám úspěch”.

‘Tak, tolik ke králově osobě’, pomyslel si Goran, audience je u konce. Takže sekretář.

“Dobrý den, pánové. Hogur, jméno mé.

Dovolte mi, abych vám doplnil, co bude třeba. To, co se nazývá Ohnivý had, se poprvé objevilo před čtyřiceti léty, a od té doby jsou o něm zprávy co deset let. Až na dnešní rok, ale kvůli tomu jste zde, že? Objevuje se v rybářských vesnicích, které zcela vyplní. Zejména tedy na lidech”. Sekretář Hogur se odmlčel, a když nepřišel žádný dotaz, pokračoval. “Poprvé se objevil ve vesnici jménem Treska. O deset let později, a nebylo to přesně deset let”, dodal, když viděl pátravý pohled Gerlloda, “ale o deset let a tři měsíce později. To napadl vesnice Rybářská a Bílý útes. Další útok se odehrál bez dvou měsíců opět po deseti letech, v tomto případě to odnesl opět Bílý útes a Záhná”. Sekretářovy prsty ukazovaly místa na mapě. “A poslední útok se odehrál ve vesnici Kamenná blata. Ve všech případech zmizela drtivá většina obyvatel, včetně těl. Zrovna tak jako hospodářská zvířata. Majetek nebyl obvykle dotčen, vyjma několika spalných domů. Ale těžko soudit, co všechno mohlo zmizet, když je minimum svědků. Obvykle přežil nějaký pasáček či někdo, kdo v době útoku nebyl na místě. Všechny útoky se odehrály večer, již za přicházející tmy. Ti, kdo přežili, vypověděli, že se z moře vynořila ohnivá čára a pohltila vesnici. Tolik tedy k Ohnivému hadu. Máte nějaké dotazy?”.

“Aha, takže nevíte, kdy se letos objeví, nicméně to má být levo. Prostě si máme někde počkat a doufat, že nám neuteče, jo?”. Goran byl poněkud rozčarován.

“Ano, to je trefné. Bohužel”.

“Hm”.

Odměna byla sjednána a družina se odebrala do hostince. Nakonec se druzi shodli na tom, že napadené vesnice představují jenom menší část pobřeží a že si prohlédnou potencionální oblast. Snad najdou vhodné místo, odkud by šlo krajinu pozorovat co nejlépe či zříditi jakási stanoviště v odlehlejších místech. Přeci jen, podle popisu by had měl být viditelný z dálky a než pobere všechno živé, musí mu to nějakou dobu trvat. Snad to přinese úspěch. Na nic jiného nikdo nepřišel, a tak druhého dne ráno Nurnští vyjeli na sever prozkoumat oblast.

Blíží se Velký úplněk, je třeba nasytit krvavé Bohy severu. Opět se probudí a budou vyžadovat, co jim po právu patří. Nelze jim nic upřít, to by mělo strašné následky na další období. Smrt, nemoce, hlad. Kmeny se opět musí spojit, tak

zní příkaz šamanů. Jicen musí být zkropen čerstvou krví. Od doby prvních vizí Thoga Moudrého a jejich uposlechnutí se Jicen zklidnil a život byl snazší. Rugh Vrána stál na přídi dlouhé veslice. Byl pověřen velením letošního nájezdu na jih, kde byl k nalezení dostatek potřebné krve. Jeho vize nebyly tak silné jako Thogovy, ale cítil se dobře, když byl vybrán. A konečně se dozví, jak končí sen, který ho již rok pronásledoval. O výsledku sice nepochyboval, ale byl zvědavý, jak se to stane a co na místě nalezne. Již brzy veslice přistanou.

“Hele, tady maj taky Trollí kopce. To je tady na severu asi nějaké časté, vzpomeňte si na tu bitku na Álheimu”. Vzpoměl si Frynn na rok staré události.

“No jo, tak je to asi tady oblast, kde žijou, na celém severu”. Odpověděl mu Gerllod. “Ale my tam nepůjdeme. Je to moc na východ, my se budeme pohybovat spíš kolem Ostangu a na západ od něj. Leda bysme roupama nevěděli co dělat, že jo, Gorane?”.

“Jasně. Uděláme tábor na oběd. Nug s Heftem přinesou dřevo z lesa, něco sníme, a pak jedeme na západ podél pobřeží”.

“Takže projdeme oblast, zjistíme, kde jsou jaký kopce a jestli nejde zlanarit nějaký pasáčky, aby nám dělali oči”.

“No, stejně asi nevymyslíme nic lepšího a krom toho...”.

“Co to bylo?”, Bolbuch se ohlédl směrem k lesu, kam odešel Nug s Heftem a kde se náhle ozval řev. “Uff, popláách, do zbraně. Něco je honi”.

Z lesa vyběhla dvojice družiníků, za patama tři medvědi. Křičeli, aby upozornili zbytek a snad i proto, aby je nohy nesly rychleji. Ale jejich varování přišlo včas a nikdo nebyl překvapen. I proto byl střet sice tvrdý, ale krátký. Zakrátko se tak mohla po okolí rozlínout slibná vůně.

“Medvědí tlapa, to je delikatesa, to vám řekne každý”, spokojeně poučoval Gerllod ostatní a otáčel improvizovaným rožněm nad ohněm.

“Ale daj pokoj s tlapiskama, hento co mi udělá d'ůru do břicha, to nežeru”. Mávnul rukou Heft a pokračoval v látání rány.

“A hele, tenhle kus je už hotovej, vypadá dobře propečeněj”, usmál se Bolbuch na Riena. “Jojo”, oplatil mu Rien úsměv. “Oheň je dobrej, víceúčelovej”.

”Tak, to byla třetí vesnice. Nikde žádný známky po tom hadu. Ale aspoň začínáme mít přehled, jak to tady vypadá. Aspoň něco”. Gerllod potřásl hlavou.

“Tož co vělí? Já bych zalehnul, šak

začíná bejt kosa jak v hluboký d'ouře”. Heft začal cítit změnu počasí a po jeho slovech si i zbytek uvědomil, že docela přituhává.

“Přespíme tady, stejně se začíná blížít tma”, zavelel Goran a družina si to namířila do místní špeluňky nesoucí hrdý název U obryby. Druzi byli docela překvapení tím, jak byla uvnitř prostorná, horší byla už zjištění, že se spí dole, v lokálu. Ale co, bylo tu teplo, jídlo a místní i přes touhu popovidat si s cizinci věděli, že je třeba ráno brzo vstávat na rybolov. Ale i tak popili piva víc než bylo běžné.

“Tam je teda mlha, by se dala krájet”, hlaholil ode dveří po nějaké době Frynn, když se vrátil ke dvorku. Než to ale stačil kdokoliv okomentovat, ozval se výkřik. A po něm další. Had přicházel z mlhy.

Obyvatelé utíkali z vesnice a na opuštěném místě zůstali jen připravení Nurnští. A z mlhy blížící se Had. Očekávání bylo přímo hmatatelné, jak se z moře posouvala zřetelná ohnivá čára. Několik výkřiků jasně dokazovalo, že ne všem se podařilo utéci. Had se pomalu blížil a napětí rostlo, každý přemýšlel, kde má jaký flakónek, jaký prsten či jinou užitečnou věc. Družina se zformovala do bojové formace, když tu náhle Myšilov uviděl něco divného.

“Sakra! Sakra, sakra, to není žádněj had. Dyt' to jsou lidi s pochodněma!”.

A skutečně, jak se Had dostal na blízko, bylo vidět, jak se jeho jednolitě tělo rozpadá na množství jednotlivých bodů. Pochodně.

“Ústup! Do hostince a zabarikádovat dveře”. Jak Goran zavelel, tak se družina obrátila a zmizela v budově. Právě včas.

Rugh Vrána nebyl spokojen. Mlha, kterou přivolal, se na chvíli protrhla a hodně z vesničanů uteklo. Ale pak, stejně jako v jeho snech, dostal zprávu o tom, že se nějakí pošetili vesničané rozhodli bránit v té velké budově uprostřed. Proč ne. A pak přišla druhá, že je jejich obrana účinná. Dobrá, silná krev uspokojí bohy víc, než kdyby to byli obyčejní vesničané. Konec jeho snů se nachýlil. Ted' se rozhodne.

“Gerllod a Bolbuch ke dveřím. Heft je jistí. Uvidíme, co vymyslí”. Goran přemýšlel, co dál. Obrana je jednoduchá, ale s čím můžou ti venku přijít? Co potom. Z toho, co viděl, byli to nějakí divoši. Jejich bílé malování a černé tetování by mohlo leckoho zmást, ale jeho ne. I jeho kmen se takhle zdočil, aby nahnal strach nepřítelům. Ale důležité bylo, že tohle byli lidé. Možná divní, možná nezvyklí, ale lidé. S tím se dá pracovat.

“Au, co to bylo?”. Ostrá bolest v rameni vytrhla Gorana z přemýšlení. Kus ostrého kamene mu dopadl vedle nohy a Goran se podíval nahoru. Skrz střechu začali padat kameny, džbány a jiné těžké předměty.

“Pod lavice, kryjte se pod stoly a lavicemi”. To je teda materiál, tahle střecha.

Rien byl zklamný. Takže ten Had nebyl žádný had, žádný oheň, nic takového. Jenom pochodně. Tsss. A tolik se těšil na to, že potká tvora, který žhne, snad i hoří, ve vodě. A přitom někde v koutu duše věřil, že něco takového by mohlo existovat. Oheň silnější než cokoliv jiného. Ale ne tady, navíc musí být pod stolem, aby mu něco nerozbilo hlavu, zatímco válečníci drží dveře. Tohle čekání jenom umocňovalo zklamání z toho, co tu našel. Či spíše nenašel.

“Vyražte dveře!”. Rugh Vrána zavelel svým lidem a připravil se. Připravil si vhodné kouzlo a pak už jen čekal, kdy se dveře rozletí.

Dveře se rozletěly pod náporem seker a beranidla a družinová válečníci věděli, že přišel jejich čas. To, čemu rozuměli. Boj na délku paže. Semkli se, a pak udeřili jako jeden muž proti přívalu nepřátel. Jenže ten přišel až o něco později. Nejdříve do prostoru vletěla docela malá koule plná ohně. A pak za nimi vybuchla, spalujíc vše, na co narazila. Vepředu to šlo, ale v zadních řadách družiny vypukl chaos. Instinkt válečníkům velel zneškodnit toho, co za tímto stál, dříve, než se pokusí o něco dalšího, tak, aby ochránili i ostatní. A začali si mechanicky prosekávat cestu vpřed. V podstatě nazi nájezdníci se nemohli rovnat oceli, a tak i přes velikou převahu padali a jejich nápor se začal bortit. Největší překážkou se tak ukázalo několik bojovníků kolem šamana a snad velitele divochů. Toho, který seslal onu ohnivou kouli a snažil se i nadále. Boj byl tvrdý a z válečníků za chvíli tekla krev doslova proudem. Ale i ostatní se přidali, a tak bylo o výsledku záhy rozhodnuto.

Šaman náčelník. To se Goranovi líbilo, navíc on byl ten, který uspěl. Usmál se, a pak začal organizovat druhy při obírání mrtvých. Kořist je věc, která spraví náladu. Veselí družiny bylo ale náhle utlumené.

“Nehejbe se, je mrtvej”, zaštkal Nug a ostatní byli zamrazení na místě. “Kdo?”. Nesla se tichá otázka vzduchem. A pak to všem došlo. Rien.

Rien viděl, jak na něj míří ohnivá koule a usmál se. Tak přece. Oheň je jeho síla, jeho vášeň. A v duchu již připravil odpověď neznámému a rozhodil ruce v gesto, kterým ho hodlal smést. A pak už jen teplo, teplo měnic se na žár, až to začalo

bolet. A pak už jen ticho, klid a laskavé plamínky všude kolem.

“Riena musíme vzít do Liscannoru. Zaslouží si to”.

“To nejde, nevydrží, je to daleko”.

“Ale Rien si to zaslouží!”.

Druzi se chvíli hádali, ale nakonec to byl Myšilov, který rozhodl. “Já bych ho spálil. Jemu by to nevadilo a popel můžeme vzít s sebou”.

”Tak dobře. Riena spálíme a pryč odsud. Vybereme odměnu, a pak domů. Tady jsme skončili”.

A jak řekli, tak učinili. A pak, když už Nurnští opouštěli kraj, rozhodli se spestrít si jídelníček jehněčím.

“Hej, prodej nám jehně”. Na mladém pastevcovi bylo něco zvláštního. Notně podobaný po neštovicích. Šaty omšelé, sešité z mnoha různobarevných kousků.

“Prodam, co bych neprodal”. A jak se ukázalo, mluvil tak nějak blízce. Jako kdyby byli už doma, v Gwendarronu. “A kam jedete? Vy nejste zdejší, co?”.

“Co je ti po tom?”, uhnul se na něj Myšilov, ale to už kolem zaznělo jméno Gwerdarron.

“Jé, tam odsud pocházím. Já sem taky Gwendarroňan. Jmenuju se Zoltar. Zoltar Zemikosa. Sem syn barvíře”.

“Komu je kosa?” probudil se Horác. “Chceš plášť?”.

“Zemikosa, jméno mé. Vemte mě s sebou, budu vám vyprávět svůj příběh. Je to moc zajímavé povídání. A ty ovce si klidně snězte dvě. Mně je to jedno, když půjdu s váma”.

Družina se chvilku nezmohla na reakci, ale než stačil Myšilov něco říct, předběhl ho Goran. “Tak dobře, ale ať to stojí za to...”.

Tajný deník: 1078 - druhá část

Jorchen Kierke

4. traven 1078

Pan Chroust přinesl z Nurnu dle vlastního vyjádření velice zajímavou informaci. Narazil totiž na jistého námořníka, který tvrdí, že na nějakém ostrově tam někde doplňovali vodu. Abych řekl pravdu, Chroustovo zjištění nějak nejsem schopen uchopit. Asi na mně muselo být znát, že jsem nevrlý.

8. traven 1078

Dnes zavítal do vsi pan Markvarius Barzob s doprovodem tří vojáků. No ten chlápek z

Laboratoria přeci, jak se zná s Vestou. A ten Barzob se ve vši slušnosti zajímal o sepsání Vestovy výpovědi ve věci Malakej, tedy vlastně Škareda. A obratem tak učinili a převzali i nějaké ty zabavené Škaredovy písemnosti. A na oplátku byli jsme ujištěni, že zmíněný případ spěje ke zdárnému konci. Svir je prý vzhůru nohama, Malakejovi byl prohledán domek a zmíněný stařec byl uvězněn. Potvrdilo se ale, že byl do celé věci skutečně zapleten nevinně a je tedy možné, že bude z vězení propuštěn. Ta jeho vnučka, ta Darhalia, prý žije a už se jmenuje jinak. A pracuje v Nurnu ve službě jistého krejčovství. Rozhádala se prý s otcem skrzeva nějaké dopisy, ale o otci vlastně nevíme zholu nic, spíš si myslím, že se rozhádala s dědou, když byla jeho vnučkou. Ale to je nepodstatné. Prostě se ti dva rozhádali a Škareda toho prachšprostě využil. Před odjezdem pan Markvarius Barzob slíbil, že předloží cechovní radě návrh, abychom za odhalení pletich Darasmila Velkého dostali nějaké peníze.

17. traven 1078

Dnes přichvátala návštěva z Mekvele s důležitým sdělením a vozem. Konkrétně Hužmar Brizz, Bogreg Truda a ještě jeden trpaslík, který se nepředstavil. Přivezli vůz plný balíků a informací, že kapitán kotví v Nurnu. Za pět až šest dnů prý odplujeme, ale domluvené to s ním zatím není. To mne, příznávám, poněkud zaskočilo, ale vzápětí jsem se uklidnil. Pan Brizz pravil, že si tady balíky i s vozem nechá a odeválá urgentně k Nurnu s kapitánem vše ujednat.

Hužmar Brizz s doprovodem se vrátil až navečer a oznámil, že kapitán Bragel prý souhlasil a že do Mondragonu pojedeme za levno, tedy za paušální částku. Přepočtem paušální částky na jeden den z celkově ohlášené doby plavby se ale ukázalo, že denní cena na cestě do Mondragonu je o zlatku vyšší, než ta z Mondragonu k ostrovu. Co se týče toho tajemného ostrova – mám pocit, že se nám tu motají ostrovy dva. Jeden leží při pobřeží a druhý osm dní plavby kamsi. Čím víc o tom přemýšlím, tím méně to chápu. Ale dost možná jde o Brizzův vypočítavý zájem, udržovat Nurnské v informačním chaosu. Datum odplutí ujednáno na třináctacátého travna.

Zoltar Zemikosa se nechal slyšet, že z jistých důvodů odhodlal se pohlavně abstinovat. Ale potom doplnil, že ona abstinence vztahuje se pouze na Liscannor, na královské město nikoliv. Asi jde o prohlášení iniciované tou nešťastnou záležitostí s Pamillou Peškovou. Respektive s tím dítětem. Vlastně jsem to nebohé děčko ještě neviděl – Pamilla jeho podobu úzkostlivě chrání.

22. traven 1078

Nurnští se ubytují na Gwenliel den před vyplutím. Tak zněl výsledek stručné porady. A to je dnes. Na sraziště Jakoubek s Milem Pelíškem dovalili dva obří sudy. Vzhledem k tomu, že koně na lodi nejsou obtížící a razíme tedy pěšky, došlo těm dvěma záhy, že sudy do Nurnu prostě neodvlečou, že to není v jejich sjednocených silách. Potom ale Jakoubka napadl spásný nápad, že si tedy v Nurnu koupí nové, a Pelíšek to pochopitelně zaplatí. Nutno podotknout, že sudy považují za nejdůležitější součást svých zásob. Není divu. Jsou plné kořalky.

Ještě před odjezdem ustájl jsem koně, psa a tu svirskou bryčku s ostatními zvířaty, jež nám zbyla po Škaredovi, v obecní maštali. Kluci Ruindorští jsou docela šikovní. Hned je vidět, že zvířatům rozumí. Rút, svou milovanou Rút, si beru s sebou.

Gwenliel je pěkná loď. Bytelná. Kapitánovi Rufimu Bragelovi je asi pětadesát let a přivítal Nurnské osobně. Rozděleny kajuty. Spím s Dwanym, Jakoubkem a panem Brizzem. Zbytek chlapů se uložilo do druhé, větší. Pouze trpaslík Bolbuch, který z duše nenávidí moře a vše, co s ním být jen okrajově souvisí, připoutal se v podpalubí k nějakému trámu a tvrdí, že nevyleze, dokud loď nezakotví u cíle plavby.

23. traven 1078

Vyplováme. Mondragon, první cíl cesty, dvanáct dnů plavby před námi. Tímto upřesňujícím kapitánovým odhadem dostává pan Brizz za pravdu, že první úsek cesty bude skutečně levnější. Ne že by to bylo nějak důležité, ale pořádek je pořádek. Pořádek musí být. U kormidla se střídají dva kormidelníci. Potom je na lodi botsman, což je jasné, nějaký jižanský kuchař, mladičký trpaslík s řídkým vousem na pozici plavčíka, druhý, podstatně starší, takový zamračený čtyřicátník s fajfkou, je tady přes léčení kurdějí a jiných zdravotních obtíží. A zdravotní obtíže se dostavily velice záhy, tedy zejména v mém případě, a stalo se tak dřív, než se Hužmar Brizz stačil světit, že je poprvé po jednatřiceti letech znovu na moři. Pozvracel jsem se, ano, stihla mne ošklivá mořská nemoc, a zbytek dne proležel jsem zavěšen v závěsné síti se džberem u hlavy. Nebyl jsem v tom sám, první den plavby odrazil se podobným způsobem také na Trudovi, mém zástupci Otakárovi a Milu Pelíškovi. Ležel jsem tedy v kajutě a jedinou společnost dělala mi Rút a potom obětaví plavčíci Fousek a Houžvička, kteří v pravidelných intervalech vynášeli kýble kyselých hlenů. Jak si ti dva mezi sebou povídali, pochopil jsem, že loď veze do Mondragonu drahé látky, koření, vonná dřeva, trámy z vzácných dřevin, exotická vína a tabák. Bylo mi to ale jedno, plně

jsem se soustředil na svůj žaludek a sváděl s ním marnou bitvu.

24. traven 1078

Dnes se mi udělalo lépe, prostě jsem se z toho vyspal. Spánek posiluje a já už na moři plul, takže možná tělo oprášilo zašlé vzpomínky a zařídilo se po svém. Celý den nuda, nečinnost, zevlování. Chlapi hrají s námořníky karty, Zoltar Zemikosa na zádi s vypůjčenou udicí chytá ryby. Jednou měl pocit, že tam u háčku něco bylo, ale nakonec z toho nebylo nic. Otakáro Vesta se pokusil vyšplhat do strážního koše, ale v polovině cesty to vzdal. Bolbuch se celý den neukázal – není divu, je přikutý k trámům z vzácných dřev.

25. traven 1078

Dnes se Vestovi a Pelíškovi vrátila mořská nemoc. Milo Pelíšek ale pravil, že tyhle stavy má určitě z Vesty – když ho prý spatří, udělá se mu vždycky soufl. Otakáro se nesať ani nenadával. Asi mu muselo být hodně špatně. S lodí to docela hází, na obloze rychlé mraky, pošmournó.

26. traven 1078

Vítr stabilní, mezipřistání v Ravě. Zoltar očividně ožil a varoval, že v přístavech bývají špinavé holky, tak ať nikoho nenapadne za nimi chodit. Potom ale dodal, že on osobně do bordelu určitě zajde.

29. traven 1078

Dnes je mi tak nějak střídavě, ale minulé dny jsem probíhl a vzpomínka na ten čas slíla se mi v příznačný Zemikosův velký slitek. Od plavčíka jsem se dozvěděl, že nebohé Milo Pelíšek je doslova na hadry. Je mi ho líto. Dobře vím, že mořská nemoc dokáže velice rychle uvrhnout člověka do zoufalství a beznaděje.

30. traven 1078

Otakáru Vestovi se konečně podařilo vylézt do strážního koše. A dokonce i slezl! Byl to úctyhodný výkon, já bych si netroufl, pamětliv svých pověstných vrklavých nohou. Konečně pociťuji radost z plavby a mohu si ji naplno užít. Jenom ten Milo pořád bojuje s nemocí. Mám pocit, že mirellský hobit je poprvé na moři.

Navečer kapitán pozval Nurnské na večeři do soukromých kajut. Své práci Rufim Bragel bezesporu rozumí a večere díky jeho zasvěcenému vyprávění byla i poučná. Dozvěděl jsem se kupříkladu, že Múr a Davýr jsou souběžně v úplňku jednou za devět měsíců. Je to proto, že plný cyklus Múra trvá dvacet šest a čtvrt dne a cyklus Davýra pouhých dvacet a půl dne. Také už znám jména

některých souhvězdí, podle nichž mořeplavci určují polohu v širokých vodách. Ne všechna bych pochopitelně s určitostí na noční obloze rozeznal, ale už pouhé zapamatování si jejich názvů rozšiřuje člověku obzory. Zapamatoval jsem si některá z jmen, kupříkladu Jednorozce, Elfí královnu, hvězdy Ornex a Osud. Osud je zajímavý tím, že je temně rudý a nalézá se na západě v nízkém horizontu. A také znám Válečný vůz a Kovářův sen, jemuž elfové říkají Ed Hamlit, a bezesporu nejkrásnější ze souhvězdí, Gwen Luen. Gwen Luen v řeči obecné značí Dívčí klín. Pochopil jsem, že námořníci jméno zmíněného skupence hvězd zjednodušují, ale tím pouze znetvořují krásu jazyka a dokazují, že jsou tupci. Takovými hnusnými slovy mohou nazývat špinavé rokliny svých bezpočetných přístavních přílohek, ale nikolivě skupenství hvězd, jež tu zářily v dobách, kdy širý svět patřil pouze elfům. Gwen Luen!

1. předradostiny 1078

Včerejší večere mi nejspíš nesedla. Nevím, jestli na vině je koňský klobás nebo houpavost Gwenliel. Je mi zle, je větrno a slunečno.

3. předradostiny 1078

Bezvětrí. Musel jsem varovat muže z posádky, aby se přestali zajímat o Rút. Z plavby je očividně vystresovaná a mohla by kousnout. Snad si moje varování vzali k srdci.

12. předradostiny 1078

Strážný z koše ohlásil loď na obzoru. Wenarenskou vojenskou loď. Kapitán vyhlásil poplach a povolal všechny muže do zbraně. Na palubě Rufim Bragel sdělil, že Wenarenští bezesporu provedou na Gwenliel kontrolu a zřejmě si budou žádat úplatek. Dosud jsem považoval tyto přibřežní končiny za bezpečné. Ta loď na obzoru se nazývá Karhorův stín. Čtrnáct wenarenských vojáků onedlouho přirazilo ve člunu a rozběhlo se po palubě. Na kapitána Karhorova stínu, jistěho Hermika Flogta, bych nevsadil ani zlámaný měďák. Je to vysloveně hnusný týpek, namyšlený mladík s kudrnami a knirkem. Kapitán Bragel je odvedl do své kajuty, kde pravděpodobně hledali řešení problémů. Myslím tím úplatek. A skutečně, kapitán Flogt oznámil, že loď je v pořádku a nařídil svým mužům Gwenliel opustit. Kapitán Bragel se ale vůbec netvářil spokojeně, spíše naopak, a poté, co štokmistr nahlásil, že Karhorův stín ze strážního koše cosi signalizuje, vysloveně se zachmuřil. A potom přikázal na palubě sestavit šípomet.

Temná přetucha kapitánova se naplnila o tři hodiny později, kdy strážný varovně ohlásil tři malé rychlé lodě na obzoru. A poté, co kdosi

rozeznal symboly na vlajkách, nebylo pochyb. Žraloči tlama, svírající v čelistech zkřížené šavle – piráti. Piráti, navedení na stopu Gwenliel z Karhorořova stínu. Vybavení informacemi o vzácném tovaru, jež Gwenliel veze. Tovar, který vlastním okem shlédl a ocenil proradný kapitán Flogt. Kormidelník odhadl, že lodím na obzoru Gwenliel nemá šanci uniknout. Za hodinu či půldruhé dojde k boji. Kapitán Rufim Bragel zahájil přípravu. Cítil jsem za povinnost kapitánovi zřetelně vyjevit, že se změnou situace se mění i pozice Nurnských. Už nejsme cestující. Myslím si, že pochopil, co jsem tím mínil, ale nehnul brvou a věnoval se svým povinnostem. Otakáro mě potom pokáral, že příliš často a zbytečně tlačím na pilu. A to nejenom ve vztahu k cizím, ale i k družiníkům. Někeř ale nic konkrétního, z čeho bych pochopil více. Myslím, že jde o mé chování k Chroustovi. Možná k Zemikosovi. Snad také k Růžičkovi nebo Al-Rahemovi. Co já vím. Tlačit na pilu je přirozenost nás, hraničníků. Tím se vymezujeme. Tím jsme jedineční a proto jsme byli vybráni. Alespoň si to myslím.

Bolbuch se nechal slyšet, že za žádných okolností na palubu nevyleze. A pokud by jej někdo nutil, bude se bránit. Dědka znám dlouho a dšy, jež u něho vyvolává slaná voda, také. Vlastně ho chápu. Je to starý chlap a jako takový si zaslouží jisté ohledy. Navíc jsem ho nedávno střelil do zad. Máme Jakobka. Zastane Dědkovo místo. Počali jsme se hotovit na boj.

Sestavil jsem muže do tří úderných skupin, které v předpokládaně chaotickém a zvrátovém boji budou operovat samostatně. Velitelem jednotky jmenován byl vždy válečník skupiny. Takže vznikly bojové formace Dwany-Rahem-Zlotě, Jakoubek-já-Zemikosa a Chroust-Vesta-Pelišek. Zkontroloval jsem Dědka, zda je dobře připoután v podpalubě a cestou omluvil jsem se kapitánovi za své předešlé chování. Na palubě každá skupina připravila si prázdný soudek s navázanými lanovými úchopy. V případě, že by kdokoli ze skupiny spadl do moře, musí skupina soudek svrhnout za ním, aby se v rozbourřených vodách měl čeho chytit. Pouze Chroustova skupina využije páně Chroustových měchových bandalírů, jež si zmíněný Bořimec a světoběžník pro podobné případy zhotovil již před naloděním. Musím přiznat, že ten pan Chroust je poměrně přemýšlivá osůbka s nespornými praktickými zkušenostmi. Následně domluven postup záškodnických operací, tedy operací mimo palubu, jimiž snad budeme schopni způsobit nepříteli újmu v tyle.

Tak především – Zoltar Zemikosa prý vyvolá, respektive s astrálními sférami vyobcuje

jakousi undinu, kterou pošle na jednu z lodí. Sice z původního vyprávění o tom, že zmíněná undina spolehlivě zlikviduje jednu nepřátelskou loď, notně slevil a hovořil už pouze o tom, že pokud se jí podaří vyškrábat na palubu, zaútočí na posádku, ale i tak to v dané situaci znělo nadmíru lákavě. A k vyvolání této věci, kterou popsal jako vířící půldruhametru vysokou stěnu vody, vyžádal si relativně obětovatelný přídel z družinových magů. S tím, že zbytek, jež nebyl s to takto nahonem spočítat, dodá z vlastních zásob. Tak to bychom tedy měli vysokou a náladovou theurgii. Co se týče hierarchicky níže postavené, ale o to spolehlivější pyroforie – Otakáro Vesta se vytasil s vestapylem, který za pomoci Kormanana Zlotěho umístí na nepřátelskou loď, načasuje odpálení a vrátí se na domovskou palubu. Výbuch vestapyle by mohl jednu loď poslat ke dnu. A potom bořimský hobit řekl, že je schopen na další loď odpálit dvě rachejtle. Vypadalo to nadmíru dobře. Chroustova skupina pod velením hrdiny bitvy u Záluk z roku 1063 si vzala na starost šípomet a byl k nim přidělen ještě Brizz a Truda, a to jako ochrana a nabíječi. Vilibald Chroust zaujal pozici hlavního střelce a úhlového zaměřovače, Pelišek se stal náklonařem, u Vesty coby nabíječe předpokládalo se, že spíše bude se věnovat vestapyltí a rachejtílím, ale zůstávali tu pořád Brizz s Trudou. Dwanyho a Jakoubkova skupina zaujaly pozice na střední palubě, tedy mimo přímý dosah nepřátelské palby z šípometů.

Kormidelník provedl obrat, čímž nepřátelské rychle se pohybující lodi dostal na zád', a Gwenliel pod plnými plachtami nabrala plnou rychlost. Potom se rozlehl mocný hlas Zemikosův, mocný hlas alchymistického zařikání. S očima upřenýma k nebi a pažemi rozepjatými vyřkl cosi, co později označil za zkrácenou verzi zařikací formule: „Ó, pane vody, sešli mi pomocníka na mé cestě!“ Ze džberu, který stál před ním, vzkypěl vír z vody. Undina! A té undině Zemikosa řekl: „Pojď za mnou“. Potom jsme napjatě sledovali, jak undina přeskočila bort a roztančila se po vodní hladině. Loď pirátů, na niž se daleko na obzoru vysápala, viditelně zpomalila a na palubě nastal nepopsatelný zmatek. Přesto už teď bylo zřejmé, že undina loď pouze zpomalí a bude udlána. Ale přesto šlo o Zemikosovu ukázkou poctivého umění, neboť i zpomalení nepřítelů se počítá. A myslím si, že velmi. A mezitím Otakáro Vesta odpálil první rachejtli a založil druhou. Předvedl tradiční výkon hodný své mistrnosti. Rachejtle vykreslila dýmavou trajektorii a zasáhla cíl.

Dvě lodi se značně přiblížily a na třetí se evidentně undina rozpadla. Otakáro Vesta mrkl na Kormanana Zlotěho, ten cosi zamumlal a pleskl

Bořimce, prohýbajícího se pod pytle, z nějž trčely dvě zápalné šňůry, zlehka dlaní. Bořimec zmizel a obešel se až ve chvíli, kdy se skupiny hotovily k obraně lodí. Vesta ukázal na loď, která dle jeho soudu brzy vybuchne. Jenomže to už jsme byli zahákováni ze dvou stran a po lanech počali přeskakovat piráti. Na levoboku založil Jakoubek se Zoltarem špunt a já je podporoval palbou z horní záďové paluby. Pravobok zatarasil Dwany Růžička, podporovaný zejména Al-Rahemem. Osádka šípometu věnovala se palbě, ale poté, co byl Vilibald Chroust těžce zraněn, skupina se poněkud rozpadla, držíce příď. Všiml jsem si Brizze a Trudy, jak přebíhají na střední palubu, zanechávaje za sebou poněkud bezradného Míla Peliška. Ten se chopil kuše a z příďové horní paluby počal kropit nepřítel šípky. Chroust zcela pochopitelně snažil se ukrýt do podpalubí. Myslím si, že jeho záměrem bylo přemluvit Dědka, aby se odpoutal a přispěchal na pomoc. Potom došlo k výbuchu vestapyle a loď na levoboku se počala zvolna potápět. Přesto nepřítel snažil se po lanech prolomit Zemikosovu a Jakoubkovu linii, což se z boku podařilo. Jeden z pirátů hodil po mně síť a tak tak, že jsem nebyl stržen do vln a rozezlét boky lodí. Padl jsem na podlahu a všiml si, kterak na spodní palubě na příďové straně rozléty se dvě a z nich se vypoťácel namol ožralý Dědek. Bolbuch máchal nad hlavou zbraní, děšivě se šklebil a zarudlýma očima snažil se rozeznat, která z mlžných postav je přítel a která nepřítel. Potom se za šileného řvání rozehnal k Dwanymu. Poznal parda ve zbrani a minil se mu postavit po bok. Třetí z pirátských lodí nabrala kurs a rychle se přibližovala.

Zatímco jsem se složitě vymotával z tenat sítě, všiml jsem si, že u stěžně potápějící se lodi jsou připoutáni tři zajatci. Pochopil jsem, že jsou ztraceni. Měli tvře stažený grimasou smrtelného strachu. A potom zaregistroval jsem vzdálený výkřik Kormanův, že se vyleptává a zmizí. Vyleptvat a zmizet, to je kouzelnický výraz pro závěrečný úder spojený s vaporisací, po němž už z hlediska bojové formace přestává vyvolavatel existovat. A ve změní bojového ryku rozeznal jsem také hlas Míla Peliška, kterým hulákal cosi ve smyslu, že bitva u Záluk byla jediná bitva, kterou hobiti vybojovali. Mířil tím zvoláním na oba Bořimce, ale nevím proč. Možná to mělo nějakou souvislost s tím, že Chroust zmizel se strašlivými zraněními kdesi v útrobách podpalubí, Otakáro operoval jako samostatný úlovek na odvráceném konci Gwenliel a Brizz s Trudou se konečně rozhoupali a vstoupili do přímého střetu na střední palubě. Takže Mílo zůstal osamocen a výkřiky o Zálukách upozorňoval na svůj osiřelý stav u nečinného šípometu.

Zatímco Ivce Rút vstoupila do střetu a

kryla mou bezbrannou podstatu v motouzové motanici, podařilo se mi ze sítě vymanit. S hrůzou jsem seznal, že zatímco Rút roztrhala po schodech se tlačící nepřátele, po bok se jí přimotal jeden muž z naší posádky, kterému tuším říkájí Ocílka. Okamžitě mi došlo to, co Ocílkoví evidentně nikoli - totiž že se dostal do smrtelného nebezpečí, a odvolal jsem Rút. Je to hodná holka - kupodivu poslechla a Ocílka zůstal ušetřen velmi krvavého překvapení. Chopil jsem se luku a věnoval se střelbě. Situace na střední palubě se hodně změnila. Na pravoboku silná formace kolem Dwanyho a Bolbucha postoupila vpřed až na lávku a na levoboku směrem k Jakoubkoví a Zemikosovi se probil i Al-Rahem. Assuaenec se dostal do křížku s nějakým mužem zřejmě podobného zaměření, tedy školy ulice, ten provedl jakýsi rychlý půlobrat a Assuaencovo tělo se vymrštilo a prolétlo vzduchem. Tam se Al-Rahem oťřeseně posadil a nevěřícně vrtěl hlavou. Už jen sledoval, jak válečníci do nepřítel zaryli krvi zmatnělé čepele. Potom Assuaenec omdlel.

Loď na levoboku prohrála marný boj s mořem a s praskotem změnila poslední kurs své plavby. Kurs ke dnu. A v době, kdy se hladina zavřela i z zajatci v stožáru, bylo na palubě Gwenliel dobojováno.

Do času oběda došlo k prohledání zbylých pirátských lodí, čas oběda a vítězství oslaven potopením jedné z nich. Druhá s vykasávanými plachtami přihákována k zádi Gwenliel jako vítězná trofej, jež bude zpeněžena v nejbližším svobodném přístavu. V Mondragonu.

Pod dohledem kapitána Bragela proveden výslech zajatce, tedy ne našeho zajatce, ale muže, jehož zajali piráti a minili jej zřejmě prodat do otroctví. Nepřátelské lodi prý spadaly pod korzářskou flotilu, flotilu s wenarenským patentem. Flotile velel kapitán Šarvit z lodě s příznačným jménem Šarvit. Bragel slova vyslychaného potvrdil. Prý dobře zná zmíněnou wenarenskou praxi. Wenaren podporuje pirátství a tyje z černých obchodů, plynoucích z něj. Mimo tovar z ukořistěných lodí Wenaren získává i otroky. Wenaren je trhem s otroky nechvalně známý. Zajatec sdělil, že wenarenské pobřeží je členité a poskytuje pirátům nepřeborná útočiště. Šarvitova flotila, respektive jeho muži, sídlili v nějaké zátce. Vzhledem k tomu, že wenarenské pobřeží je členité, pochopili jsme, že zátoku nemá smysl hledat. Navíc v jakýchkoli jiných zátokách mohou se nalézat jiní Šarvitovi s jinými flotilami, vybavení stejným patentem wenarenského dvora. Zajatec se jmenuje Dhelbia Dormus, muž pokročilé čtyřicítky, a přiznal se, že jej Šarvitovi muži věznili potmě. Zajímavé je,

že jde o wenarenského obchodníka, přítele nějakého hraběte Marteliho. Korzáři jej unesli a vezli do Brionne, kde jej měli v plánu směniti jako rukojmí za peníze. Dormus se přiznal, že je dopravcem živého masa, což na tvářích Nurnských vyvolalo údivné a podezřívavé grimasy. Ukázalo se ale, že pod dopravou živého masa má jazykově méně vybavený Dormus na mysli přepravu olvornských volů. Olvorn je chovem skotu vyhlášený, což by jistě ocenil Vilibald Chroust, kdyby se nenalézal ukrytý v podpalubí. Vilibald Chroust totiž pochází z rodiny chovatelů hovězího.

Kapitán Rufim Bragel Nurnským poděkoval za neocenitelné zásluhy o záchranu Gwenliel a přičinění o to, že nikdo z posádky nezemřel. Oznámil, že cestu do Mondragonu máme zdarma a v Mondragonu dostaneme podíl z obchodu. Musím se přiznat, že kapitán se mi začal líbit. Získal si moje sympatie.

Otakáro Vesta vyběhl Mila Pelíška, aby nespotřebovanou ohnivou hlinu, již dostal přidělenou před bojem, hodil do moře, tedy bezpečně ji sprovedl ze světa, a Mirellan tak bez vytáček ihned učinil. Pochopil jsem, že bořimský alchymista je toho názoru, že Milo Pelíšek by neměl držet nebezpečné materiály, vyjma vybraných a krátkých momentů, kdy je pod přísným odborným dohledem. Na odborné úsudky a doporučení Otakáro Vesty jsem si navykl klást velký důraz, protože se to vždy vyplátilo.

Navečer přestal foukat vítr a kapitán uspořádal bujarou veselici z pirátského záboru. Nechal narazit i několik sudů z obchodního nákladu. Bylo to bezesporu drahé víno dřevitých a marmeládových vůní.

15. předradostiny 1078

Mondragonský přístav, jedna hodina po polednách. Jedná se o takový hutnější přístav, naplněný cvrkotem a lidským hemžením. Město se zjevilo jako na dlani. Kamenné hradby. Kapitána Gwenliel, Rufima Bragela, tu evidentně znají. Bragel vyhlásil šestidenní volno a Zoltar Zemikosa opět upozornil na nebezpečí špinavých holek. Ubytování budeme v nějaké Bragelově ubikaci, kterou si ve městě drží pro případy ubytování posádky. Je to dům s přílehlými sklady ve vlastnictví jeho obchodní společnosti. Jediné Otakáro Vesta nad nabídnutými prostory, jež jsou dle mého názoru více než vyhovující, ohnul svůj rozmazlený nos a ubytoval se někde ve městě.

Zoltar Zemikosa řekl, že prý zařídil navečer stůl na hodokvas, ale předtím jsme se ještě trochu procourali po městě. S vědomím, že historie

Nurnských váže se na místní slovník hostinec Na provaze, rozhodli jsme se shlédnout tuto zmíněnou pamětihodnost. Ukázalo se, že hostinec Na provaze už drahé let nestojí. Na jeho místě tyčí se krčma s prostým jménem U bubnu, a je to taková špinavá špeluňka. Když slovník Provaz tehdy v třiatřicátém lehl popelem, po čtyřech letech místní vlastníci hostinec opravili, ale vznášela se nad ním kletba minulosti a lidé se mu vyhýbali. Hostinec tedy dlouhá léta špatně prosperoval a chřádl. Nakonec byl objekt odprodán novým majitelům, kteří tavernu přejmenovali a znovu rekonstruovali. Hostinci U bubnu se ale evidentně nedaří stále.

A večer Zoltar Zemikosa na cimře řekl, že ten objednaný hodokvas, na který nás pozval, nebude dnes, ale za tři dny. Prý měli plno. Stůl na hostinu objednal v nějaké prý úžasné Cechovní hospodě. Říká se jí Cechovní hospoda, ale ve skutečnosti se taverna jmenuje U Barnabáše. No to jsem zvědav, jaké to tam bude. A od chlapů z posádky dozvěděl jsem se ještě jednu věc. Ta hvězda, o které nám tuhle kapitán Bragel vypravoval, se nejmenuje Ornex, ale Ornox. Takže tak.

17. předradostiny 1078

Čekáme, až Bragel prodá tovar, a těšíme se na Zemikosův hodokvas, u kterém pořad nadšeně mluví. Jinak se nestalo nic zajímavého. Snad jen, že Otakáro Vesta za notného zájmu družníků si nechal donést na loď maličké houpací křesílko a ještě menší postýlku.

18. předradostiny 1078

Nastal den Hodokvasu a bude se prý oslavovat něco Zemikosovo. Tak to Zoltar říkal. Prostě něco Zemikosovo se oslavovat bude. Bohům žel mu ale od rána není dobře.

Rufim Bragel oznámil, že prodal kořist i loď a obdržel odměnu za dopadení pirátů a předal mi příslušný podíl. Celých dvanáct set padesát zlatých. A potom předložil vyučování. Inu, mám pocit, že toho nebohého muže mondragonští obchodníci vzali pořádně na hůl. Peníze padly na umoreni Al-Rahemova dluhu, respektive pohledávky, kterou vede směrem k družině.

Navečer Zemikosa s bolestivou grimasou oznámil, že dává přednost jiným věcem. Což mělo značit to, že se hodokvasu, jenž sám zosnoval, nezúčastní. Byl neoblomný, a tak jsme vyrazili sami, tedy i s kapitánem. Samozřejmě se k výpravě za tajemstvím mondragonské kuchyně přifařili i Brizz s Trudou. Sedl jsem si raději mezi Pelíška a Růžičku.

Hostinec U Barnabáše byl evidentně zařízením pro vyšší společnost. Museli jsme odevzdat zbraně. Stůl byl skutečně zamluven. V krbu hořela březová polena a nad plameny se rožnilo prase. Divočák. A záhy se naplnila černá předtucha. Nejenže se bez Zemikosy nedalo oslavovat něco Zemikosovo, ale nebylo ani zapláceno. A peníze, které si krčmář vyžádal vyplatit dopředu, byly skutečně hříšné.

Když se lokál zaplnil, hostinský se představil a uvítal osazenstvo na jakési jedenácté výroční oslavě. Oslava, jak jsem záhy pochopil, sloužila jako prodejní přehlídka obchodních produktů mondragonských. Jinak hostinský se jmenuje Barnabáš Tvar. Namátkou si vzpomínám, že pivo pocházelo z jakéhosi Daržabského dvora. Takže daržabské pivo. Nabyl jsem přesvědčení, že Zemikosa za úplatu sehnal bandu osob, a teď se někde v nevěstinci chechtá. Bandu osob, potenciálních zákazníků těch, co v tomto předraženém podniku předvádějí a nabízejí své předražené produkty. Navíc o obsluhu se starali čtyři chlapi, což také nebylo právě příjemné - vlastně jsem si všiml, že ani mezi stolovníky není žádná žena.

Ale potom jedna vstoupila, doprovázená třemi nóbl elfy a člověkem, a usadila se u separovaného jídelního stolu. Na ochozu. Starší nóbl elfka, důstojná, s pevným držení těla. Hned, co vešla, bylo znát, že jde o veskrze váženou a známou osobnost. Sál utichl a ona dáma se omluvila společnosti za své zdržení. Barnabáš Tvar sklapl podpatky, uklonil se a měl evidentně radost. Nemohl jsem od té ženy odtrhnout zrak, jako by můj pohled přitahovala. Byla zvláštní, bílé vlasy, platinové, šaty až na zem, velmi drahé. Zvědavý pan Chroust se zeptal obsluhy, co je to za dámu. Takže víme, že paní, tedy dáma, je zdejší vědma. Místní si jí prý cení, včetně krále, a to i přesto, že láska k elfům zde není rozšířena. Tak to řekl ten pitomý pikolík - láska k elfům prý zde není rozšířena! Což mi tedy rozšířilo chřípí, jak jsem mocně polykal vzduch, abych nevybuchl. Ta dáma se jmenuje paní Avalis a Barnabáš Tvar, když se nachomýtl, pravil, si jí také váží, stejně jako král a místní lid. Váží si jí také proto, že jeho otci vyřkla věštbu, aby tento hostinec pojal právě takovýmto způsobem. A že se mu to velmi vyplátilo. Hostinský také řekl, že paní Avalis má charisma, ačkoli je to starší dáma. Myslel tím nejspíš, že se mu líbí jako žena. A potom se obrátil směrem k lokálu a hlasitě přednesl, že při konzumaci si máme všimnout rozličných užitých koření a že pijeme víno společnosti Boset. Společnost Boset patří Rufimu Bragelovi, takže nevíme, jestli Zemikosa ten nápad se zapíjením něčeho Zemikosovo nepochytil od něj. Hostinský také přednesl, že paní Avalis zajistila salienskou jeřabici, které se také někdy říká jařabica,

a že je výtečná. Musím přiznat, že výtečná byla. A drahá.

Avalisina jařabica dodala mi odvahu, osmělil jsem se vyrušit váženou dámu ze společenské konverzace, slušně jsem představil sebe, své povolání a zemi výkonu služby a vyslovil jí osobní poděkování. Myslím, že jsem na ni udělal dojem. Podala mi ruku a představila se také. Takže už vím, že se jmenuje Avalis daeh Lonviat, a to daeh se vyslovuje jako de. Vrátil jsem se ke svým doslova očarován. Bohům žel, paní Avalis brzy dojedla a opustila hostinec. Po jejím odchodu hostinský Barnabáš Tvar hodokvas oficiálně ukončil. Nebyl jsem sám, kdo nabyl přesvědčení, že celou tu taškařici s hodokvasem provedl Zoltar Zemikosa naschvál. Jen Milo Pelíšek se jej zastal, a když jej tvrdošijně obhajoval, nazýval jej Generálem. A jak byla nálada rozvolněná a rozvášněná, Bolbuch s Al-Rahemem se ožrali a vyrazili po lokále dělat ostudu. A potom se s někým začali prát a nebyl by to Růžička, kdyby se nepřidal. Takže ty tři opilce z hospody U Barnabáše vyhodili. Al-Rahemovo řvání bylo slyšet ještě když se potáčeli ulicí pryč. A ještě jedna informace. Ta vědma, paní Avalis, bydlí prý za městem. Za městem jménem Mondragon, po kterém je v noci povoleno ozbrojeným lidem chodit jen s rozžehnutou lucernou. Jinak vás zatkne městská stráž. Což se stalo těm třem opilcům, kteří to nevěděli.

19. předradostiny 1078

Ti tři, tedy Bolbuch, Al-Rahem a Dwany Růžička, se vrátili rozezení. Rozezení kvůli tomu, že byli načapáni se zbraněmi v pochvách bez lucerny. Korman Zlotě opáčil, že pokud se někdo podivným zákonem Mondragonu cítí být dotčen, navrhuje vypálit město do základů. Tedy kdyby bylo potřeba. Abych řekl pravdu, někdy si tím Zlotěm nejsem jistý. A nejsem si ani jistý, jestli vůbec kdy na Nurnské universitě studoval.

Dohodnuto, že zajdeme za vědmou, paní Avalis daeh Lonviat. Tedy konkrétně já, Otakáro Vesta a pánové Brizz a Bragel. V deset hodin připravení vyrazit, jen Brizz doráží pozdě s omluvou, že zaspal. Brizze nic neomlouvá, pokud tomu vůbec někdy bylo jinak, začíná být na obtíž. Putujeme pěšky, pět mil, ke vzdálené dominantě, oblémé kopci. Tam to má být. V půl dvanácté dorážíme do vsi jménem Malvir, na úbočí výrazného kopce pevnůstka a dům s obrovskou zahradou. Dům vědmin. Ohlásili jsme se lokajům, že jdeme za paní Avalis ohledně rady a byli uvedeni do návštěvního salónku, kde služebná nabídla nápoje. Konkrétně bylinný vývar či víno. Vzali jsme zavděk vínem. Potom čekání, při kterém postupně Brizz i kapitán Bragel řekli, že vlastně s vědmou hovořit nechťejí.

Báli se přiznat, že mají strach. Strach z jejich čar a věšteb. Nakonec se to hodilo, poněvadž záhy jsme měli seznat, že ctihodná vědma vykonává pouze dvě seance denně. Dohovořili jsme se s Vestou, že on se zeptá na ostrov a já na něco ryze osobního. Měl jsem v zámyslu ptát se na Ingrid, svou snovou Ingrid, ale málem mi tohoto potěšení mělo být odepřeno, protože platba za seanci činila dvě stě zlatých. Takže jsem se u Otakára zadlužil. Otakáro Vesta šel na řadu ihned, mně se dostalo té cti až ve čtyři odpoledne. Takže jsem čekal a pil bylinný vývar. Nechtěl jsem se ožrat jako prase, ne v elfím stavení. Jsem totiž slušně vychovaný a vím, co se patří.

Odpoledne mne uvedli před paní Avalis daeh Lonviat. Byla vtělením harmonie a řádu. Bílá, éterická, tajemná. V pokoji zatemněno, vonné čmoudy, čtyři plápolavé svícný vrhaly mdlé světlo, jež ozařovalo její dokonalé rysy a střídme vybavení komnaty. Potom vešla mladá elfka v hábitu. Připomínala mnišku, držela papír a brk. Měla zapisovat zjevení, až paní Avalis upadne do transu. A potom vědma začala vykládat karty a hovořila ke mně. Hovořila o tom, že mě čeká vítězství, a to vítězství skrze ústup, rozvahu. Mám mířit nebo vybírat pečlivě. Mám být neústupným ve věcech šípů. A potom Avalis vyložila kartu varování - mohlo by se stát, že zůstanu na ostrově sám bez ostatních. A pak - karta ženy. Potkám tam prý totiž ženu širokého srdce, možná trochu panovačnou. Těžko říci, zda ženu, po které toužím. Ale žena tam je. Ještě než ji potkám, uvalí se na mne zákeřné věci. Leč budu-li o to stát, k setkání dojde. Mám si jí vážit a rozmazlovat ji. Je třeba velké rozvahy, která může pomoci tu ženu získat. Bude si vážit paličatosti. Vrátím se chudý.

Premítal jsem o tom, zda-li jsem dostatečně paličatý, a dospěl k názoru, že ano. Chudý jsem už teď. Chudý a po krk v dlužích. Avalis zatím vztáhla nad vyložené karty ruce a upadla do transu. Začala mluvit elfsky, čemuž jsem pochopitelně nerozuměl, ale byla tam mladá dívka, a ta zapisovala zvolna plynoucí libozvučná slova v o poznání méně libozvučné obecné řeči. Paní Avalis hovořila dlouho, a když umlkla, stále ještě ponořená do světa vizí, vstoupil do komnaty elf a odvedl mne. Venku mi řekl, že zapsanou část věštby dostanu brzy, ať zatím posečkám při šálku bylinného vývaru. A taky mi sdělil, ať nic z toho, co jsem slyšel či přečtu si, neberu v žádném případě doslovně.

Nečekal jsem dlouho, když mi mladá elfka donesla list s věštbou. Než se rozloučila, sdělila mi, že tak, jak je to napsáno, tak se to prý stane. A ve stejném pořadí. Musím prý najít správný okamžik a pro jeho nalezení použít věštbu.

Tajuplný ostrov, skrytý v mlhách. Bledý v podvečerním světle, lovící. Výčkává a sbírá síly, by uvítal hosty své. Pes jeho otrokem, kočka nepřítel. Kolem sebe tápe, chapadla vypíná přes okraje ostrova, by hosty své o sobě zpravil. Jest starý, starší než co vyrostlo na jeho hřbetu. Jest lstivý, zvířecím způsobem i lidským. Způsobem nízkým v mase, způsobem vynalézavým s jedním. Jest plíživý a zákeřný, jak kordálec ve vůni orchidejí, jak noční štěkot jmen, jak tichá vlna prasklé hráze. Tiše varuje než uchopí tě za hlavu.

Až stromy hladké při bičování se skloní, připrav se na cestu chladu a bohům zbroj svou obětuj, nechť mezi kameny spočine. Až jeden kmen povolí, cestu skokem započni. Tak první krok chladem začíná. Skončí záhy, pak rychle ve směru bičů kroky své ubírej, ale světla si nevšímej. Neb ve světle je této noci zkáza tvá. Bohatství tvé v rozdávání má svůj základ.

Vrátíl jsem se k Vestovi a zastihl jej čile dojednávajícího obchod s hrůskovici. Přitom jsem se dozvěděl, že ze své věštby není dobře naladěn.

V sedm hodin večer návrat do města a stručné shrnutí, co jsme na své cestě za Avalis daeh Lonviat zažili.

20. předradostiny 1078

Bolbuch s Al-Rahemem se rozhodli podstoupit věštbu také, o čemž mě nad ránem zpravili. Al-Rahem se vrátil po poledni a tvářil se tajemně. Po půl třetí návrat Bolbuchův. Trpaslík si postěžoval, že paní Avalis byla vyčerpaná a nepodařilo se jí upadnout do transu.

21. předradostiny 1078

Gweniel konečně vyplula z mondragonského přístavu, směr tajemný ostrov. Cech, což je jeden z námořníků, na zdar plavby zařizl černou slepici a obětoval ji vodním bohům. Trup ptáka potom zahodil do moře.

30. předradostiny 1078

Stále plujeme v nezměněném kursu. Dnes se začalo kazit počasí. Větší vlny, komihající štihlým trupem Gweniel, přivodily Jakubu Pozlátkovi nevolnost. Otakáro Vesta tráví dny v houpacím křesílku. Stále je zděšený z té Avalisiny věštby.

Nechutenství velké očekávej, jež s příchodem bledých skřeků ustane. Ale dřív stín známý přijde, dům tvůj zpusťší a jeden ze dvou stromů zláme. Tak učiní ostrým břitem i svistem z mraků.

Voda mění se v páru, nad plamenem hornickým. Stíněn je stínem, stínem hloubky kameníků. Voda vodou zůstane, ať umu je hodně nebo málo. Čas i peníze zmizí do ničeho. Ale především síla již dvakrát přetvořená, jež kdysi slunce se bála, teď temnoty se bojí.

Nevěř slovům, jež pokroucena býti mohou, nevěř přáním. Slova do nitra otroctví zvířecího zavéstí tě mohou. Slova jsou jen slova a nepravdivější jsou tím víc, čím silněji pronášena. Očím svým věř, i když zkušený mluví jinak. Tak lživá slova předkládána ti budou osobou známou velmi. Lež lži je a zavání zradou.

1. poradostiny 1078

Zastihla nás bouře. Divoká, zmitající lodi jako ořechovou skořápkou. Jakoubkovi je lépe, ale vystřídali jej Al-Rahem, Dwany Růžička a Milo Pelíšek. Mirellský hobit je bledý jako sama smrt.

2. poradostiny 1078

Bouře ustala a nezpůsobila lodi ani posádce vážnějších škod. Nebe je ocelové, jako kdyby někdo natáhl deku. Milo Pelíšek i Al-Rahem připomínají ožvilvé mrtvolky. Já se taky cítím mizerně.

4. poradostiny 1078

Z Mila Pelíška se stal hotový stín. Mám dojem, že je skorem průsvitný. Stará se o něj Vilibald Chroust, velkopěstitel skotu.

8. poradostiny 1078

Dnes se stalo něco divného. Na širém moři Gweniel na něco najela. Byl to jenom pomíjivý okamžik. Jenom to tak zadrhlo, chroustlo. Kapitán vynadal tomu felčarskému trpaslíkovi ve strážním koši, že nedával bedlivý pozor. Myslím si ale, že hlídka je v tom nevině. Brimo Fousek, námořník, byl Rufimem Bragelem poslán na před hlásit cokoli podezřelého. Po nějaké době to zase chroustlo. Pan Chroust začal radit kapitánovi, ať někoho nechá pravidelně zjišťovat hloubku. Všiml jsem si, že Chroustovy rady nejsou kapitánovi vůbec po vůli. Jsem toho názoru, že pan Chroust zastává sebenázor, že všechno viděl, všechno zná a všude byl. Jako nějaký světoběžník a ne hobit od krav z konce světa. A potom se to stalo. Chroustlo to pořádně a podél bortu vylezla olbřímí slizká chapadla.

Na palubě nastal poměrně značný chaos, poněvadž jsme na nenadálý ranní útok byli poměrně nepřipravení. Například já jsem vůbec neměl batoh, ve kterém schraňuji tolik ceněné alchymistické lektvary. Nebyla tu ani Rúť, dřímala kdesi v kajutě přichycená k vodici šňůře. Nebyl tu ani Al-Rahem, ani Bolbuch. Chapadel se z vody vytrčilo šestoro.

Byla slizká a obří, pokrytá něčím, co světaznalý Zemikosa označil za přicucné cucavky. Stihl jsem taktak přezbrojit na luk a stáhnout se k záchranným člunům. To už šestero chapadlatých oudů s mlaskavým plácnutím dopadlo na palubu a loď se zakymácela. A z vody vytrčilo se či počalo se topořit dalších pět. Zahájil jsem palbu a pomýšlel na Avalisinu věštbu. Jsem skálopevně přesvědčen, že nikoli obyvatelstvo ostrova, ať již živočišné či rostlinné, či snad z říše mrtvých je našim nepřítelem. Nikolivě, to sám ostrov je nepřítel a skrze své výpotky rozličné povahy usilovat bude o porobení a zničení všeho cizího. Jsem o tom skálopevně přesvědčen, ale co jsem již stihl zaznamenat, mé přesvědčení není obecně sdíleno. Ani můj zástupce Otakáro, se kterým jsme na toto téma vedli několik diskusí, nesouhlasí. Já jsem ale o pravdivosti Avalisinych vizí přesvědčen a chovám v srdci silné obavy, že na způsob boje s tímto nepřítelem nejsme připraveni.

Osazenstvo paluby shluklo se do neuspořádaných a jaksi náhodných hloučků a začal boj. Někde blízko mě dopadlo chapadlo a zasáhlo Mila Pelíška. Jakub Pouzlátko, který mu stál po boku, tak tak stihl uskočit stranou. Zatímco jsem zakládal další šíp všiml jsem si, že nebohý Milo se plazí do bezpečí pod člun. Zjevilo se dalších šest chapadel, tentokrát zakončených jakýmsi trnem. Chapadla s hákem! Také jsem zaslechl, že někdo křičí na kuchaře, aby si dával pozor. Za zády se mu topořilo chapadlo a chystalo se udeřit. Takže vím, že kuchař se jmenuje Hetaru, ale nevím, jak to s ním dopadlo. Chapadlo s plesknutím dopadlo na před. Brzy mi došlo, že střelba se úplně míjí účinkem. A bez svých lektvarů a dalších bezmegů byl jsem poměrně v úzkých. Rozhodl jsem se vyrazit. Vyrazit a přeběhnout do podpalubí pro svůj batoh a vypustit krvechtivou Rúť. Vyběhl jsem tedy po převráceném kýlu člunu směrem ke vstupu do podpalubí, za běhu rval jsem z pochvy Kierkesvaard a sledoval zkrvavené shluky bojujících hroznů těl kolem chapadel a jejich lačných cucavek. Boje probíhaly takřka po celé palubě a bylo zřejmé, že i ostatní střelci přešli na boj ruční ocelí.

Řítil jsem se ke vstupu do podpalubí, které však ucpal Korman Zlotě a mocně gestikuloval. Pochopil jsem, že negestikuluje na mě, ale že se pokouší kouzlit a zřejmě se mu záměr nepodařil. Potom jsem kdesi vlevo na horní palubě zmerčil švihnutí chapadla, které rozrazilo chumel obránců a čaplo nebohého Otakára Vestu, mého zástupce. Okamžitě jsem se rozhodl, že hobit nehoibit, zástupce nutně potřebuji, a s taseným Kierkesvaardem opustil jsem pomýšlení na svůj batoh i lvici Rúť a vyrazil ke schodům nahoru. Ze

zmetkového bleskovacího prstenu vypražil jsem chabý proud útočné energie, která ozářila sverepou tvář Zoltara Zemikosa, jenž se nad chapadlem, škrticím bořimského hobita, hrozivě vztyčil a zaťal oba své pověstné háky. V zádech jsem ucítil zkažený dech Dědkův, který se skrze mne pokoušel prorazit na příďovou palubu, ale kupodivu neprorazil a vzápětí s klením odchvítal směrem k zádi. Vesta se vymotal ze sevření nehybného hlavonožcova údu a vysíleně oddechoval. Probíl jsem se po bok Zemikosa, který už mířil k nejbližšímu z divoce dotírajících chapadel, a přidružil se tak k hroznu mužů, operujících právě zde. Na protilehlé straně přidě hrdinný pan Chroust dostal se do dlouhodobého osamocení v kleštích tří oudů a bylo jasné patrné, že mu docházejí síly.

Muž ve strážním koši vykřikl cosi o muži přes palubu - pochopil jsem, že se jednalo o kormidelníka, ale netušil jsem, kterého. Na Gweniel jsou totiž kormidelníci dva. Ke ztrátě muže muselo dojít na zádi. Chvilí na to strážný oznámil kapitána přes palubu. Tam už nebylo pochyb - Gweniel velel kapitán pouze jeden. Rufim Bragel. Přestože situace byla na pováženou, něco se po notné době zlomilo a švihání chapadel počalo viditelně slábnout. To shluk válečníků kolem Růžičky a Bolbucha na střední palubě počal mít nad chapadlovcem navrch, a jak mu docházely síly, rozhodl se marný boj vzdát. Brzy bylo po boji.

Ukázalo se, že muž ve strážním koši je botsman. Ten znovu ohlásil, že kapitán šel přes palubu a vyšlekl rozkaz, aby první kormidelník převzal řízení lodi. Potom burácivým hlasem oznámil, že přebírá velení nad lodí. Botsman se jmenuje Ranvanil. Kormidelník, vykonávající Ranvanilův bezprostřední příkaz, prudce strhl kormidlo a Gweniel se s mocným škubnutím počala otáčet. Křikl jsem na Kormanu, ať vyšle nad oceán svého havrana. Kouzelník Zlotě tedy ptáka vybalil a poslal jej hledat muže v moři. Přitom pravil, že na svého havrana není zvyklý, tak na něj pořad zapomíná. A tento počín brzy přinesl své ovoce, kormidelník byl ptákem objeven ve vzdutých vlnách a mohl být učiněn pokus o jeho záchranu, což se brzy zdařilo. Druhý kormidelník byl vytažen na palubu ve stavu krajní vyčerpanosti. Brzy nato havran objevil i tělo kapitána. Chapadlovec jej musel pustit dřív, než klesl do hlubin. Námořníci spustili na hladinu člun a pod Zlotěho navigaci se podařilo zachránit i kapitána, ovšem bylo nutné jej oživovat. Jeho bezvládné tělo bylo celé podrápané a pomlácené. Pod dohledem felčara muži Rufima Bragel uložili v kapitánské kajutě.

To už ale Zoltar Zemikosa pízlal špici nejtuchnějšího z chapadel. Řekl, že je to jeho válečná

trofej, že si chapadlo vysuší na slunci. První kormidelník zatím na příkaz botsmana divokým křížováním navedl Gweniel na západní kurs.

Do večera byly sčítány ztráty a prováděny tesařské opravy poničeného vybavení lodi. Ztráty na životech nejsou kupodivu a zaplat' bohům žádné, mezi vybavením je třeba uvést hlavně zlomené ráhno a polámané Vestovo houpací křesílko, jež se už zachránit nepodařilo. Pelíšek, kterému po boji rychle otrnulo, pravil, že pan Chroust sem asi připlaval z Bořimska, a se zaujetím sledoval Zoltara Zemikosa, opracovávajícího trofej. Zemikosova trofej se stala pojmem. Alchymista se nechal slyšet, že trofej musí odborně vyschnout a vysmrádnout, a to prý může trvat i několik let. Otakáro Vesta si s Vilibaldem Chroustem otevřeli láhev trůnku a jali se popíjet. Navečer Zoltar přivázal opracovanou trofej ke stěžni.

9. poradostiny 1078

Slunečno. Kapitán Bragel je upoután na lůžko, ale už prý mluví. Nechal se slyšet, že tam pod vodou toho moc neviděl. Spatřil jen obrovskou tlamu a spoustu zubů. Hnusné velké oči, tmavé. Vypadalo to jako oběť sépie se zmrzačenými chapadly. Těm chapadlům se na poslední chvíli vysmekl, když to začalo jít ke dnu. To, co si myslím, je, že to zlé ono není sépie, ale ostrov. Zlý ostrov, který nás už má ve své moci. Ve zlý zálučný ostrov pořád věřím jenom já, ve svém přesvědčení zůstávám osamocen.

Tesař, který opravil ráhno, se jmenuje Cech.

10. poradostiny 1078

Dnes se zvedl vítr i kapitán Bragel. Takže kapitán zase velí a botsman Ranvanil je už zase jenom obyčejným botsmanem. Je to tak dobře. Kapitána Bragela si vážím. Náзор na botsmana ještě vyhraněný nemám.

11. poradostiny 1078

Zlotěho havran, se kterým se kouzelník miní lépe seznámit a tudíž jej počal využívat k průzkumným letům, zmerčil skalisko v moři. Pod Zlotěho navigaci kormidelník přiblížil Gweniel na dohled. Z šířeho moře tam trčela špice osamělého skaliska. Hužmar Brizz se zamyslel a pravil, že by to mohla být skála, kterou tenkrát mijeli. Mílo Pelíšek dostal mořskou nemoc a bylo mu velice zle.

12. poradostiny 1078

Mrholí takovým hnusným studeným deštěm. Botsman pravil, že takovému dešti se říká, že hustě kape. Vane silný vítr. Hlídka ve strážním

koši zahlédla další osamělé skalisko.

13. poradostiny 1078

Nízké mraky, teplo, dusno. Prší. V dále se objevilo hejno lesklých olbřímích těl, prskajících sloupce vody do výšky. Byly to obryby - už jsem je spatřil během severské výpravy. Pan Chroust, který připlaval z Bořimska a nikdy je neviděl, pravil, že se jim také říká kýtovcí, protože mají velké kýty, které jsou moc dobré. Pan Chroust je velice světaznalý, ale na jeho poučení bych přiliší nevsázel.

Navečer kapitán rozhodl vykasat plachty, poněvadž se v okolí objevilo množství dalších osamělých a velice zubatých skalisek.

14. poradostiny 1078

Vyhlášen budiček, při kterém botsman Ranvanil oznámil, že hnusné počasí stále pokračuje. Má pravdu - je zataženo, mrholí. Loď pluje ale dál, strážný bedlivě sleduje míjena skaliska. Objevili se také první ptáci. Přítomnost zlého ostrova takřka hmatatelně cítím. Navečer kapitán opět nechal vykasat plachty. Nechal se slyšet, že moře dostalo jiný zvuk. Jaký, to nedokáži popsat, nejsem námořník. Prostě jiný. Jako by někde mimo dohled vlny narážely na něco. Kapitán si myslí, že před námi je pobřežní útes.

Korman Zlotě vyslal havrana a onedlouho potvrdil, že asi sedmset sáhů před námi leží skutečně nějaký ostrov. To už ale padla noc. Ta noc, kdy se mi přihodila ta divná věc. Stala se mi v době, kdy jsem hluboce dřímal zavěšen v kajutní hamace.

Probudil jsem se a popatřil na siluetu postavy, sklánějící se nade mnou. Ten muž mi naléhavě sdělil, ať rychle vstávám a běžím na palubu. Hlas mi připadal povědomý, ale v rozespalosti nemohl jsem jej přiřadit žádnému jménu. Sykl, ať jej neprodleně následuji a chváťal ven. Otevřenými dveřmi dopadala slabá záře, jinak v kajutě byla tma. Zeptal jsem se ho na jméno, ale neodpověděl. Jeho kročeje cvakaly po prknech schůdků. Byl jsem si ale jistý, že to byl někdo z Nurnských. Rozhodl jsem se, že vzbudím další z druhů, ale nikdo jiný kromě mě v kajutě nebyl. Dokonce ani Rút, což mne velice překvapilo. Začal jsem tušit, že něco není tak, jak má být. Oblékl jsem si zbroj a vytasil meč. Vlezl jsem do druhé družinové kajuty, ale i ta byla prázdná. Pomalu, obezřetně s napřaženým mečem blížil jsem se k otevřeným dveřím na palubu. Paluba se zdála být osiřelou, zalitá svitem měsíce. Tohle vůbec nebylo v pořádku. Zůstal jsem v krytu za veřejí připraven seknout po čemkoliv, co by se hlo.

Probudil jsem se. Kolem mne oddychující

druzi. Z dálky kničení Mila Peliška stíženého mořskou nemocí. Lehké zavrčení Rút a její mokřý čenich na mě zarostlé tváři. Pochopil jsem, že tohle je skutečnost. Tamto, to bylo mámení zlého ostrova. Zlý ostrov toužil odtrhnout mě od mých druhů a odvést pryč. Z ostrova mám ryzi hrůzu, ale nikdo mi nevěří. Museli by vidět důkaz, aby uvěřili. Myslím si, že jediným důkazem, který je snad přesvědčí, bude první mrtvý. Ale to už bude věru pozdě. Pro toho mrtvého určitě.

15. poradostiny 1078

Pomalů plujeme, neprší. Strážný z koše ohlásil zemi na obzoru. Ostrov je zahalen v mlze. I když jsme takhle blízko, dosud ho nevidíme. Míjíme velkou skálu, čnicí do výše bratru dvě stě sáhů. Je obrovská, tmavá. Rostou na ní keře. Brizz řekl, že u téhle skály možná tenkrát kotvili. Tehdy v roce 1046. A také pravil, že jestli tohle je opravdu to místo, tak tam někde na levoboku chodili od místa přistání pro vodu do kopce a z kopce.

Obeplouváme temné mlčenlivé skalisko, na levé straně spatřujeme plošinu. Přibližujeme se. Ve vzduchu krouží vyplašení rackové a zběsile křičí. Z mlhy se noří další masa země. Země je zalesněná. Bragelovi muži měří hloubku, plujeme velice pomalu, opatrně. Brizz je jako u vytržení. Zdá se, že jeho přesvědčení nabylo jistoty. Vypadá to, že jsme to našli. Já jsem zase nabyl jistoty, že od jistého okamžiku to nebylo možné nenajít. Ostrov tomu sám chtěl. Kapitán Bragel rozkázal spustit čluny a kotvu.

A je tu ještě jedna věc. Al-Rahemova část věštby od Avalis daeh Lonviat. Assuaenec se styděl svěřit, protože věštbu považoval za blábolení podvodnice.

Ohně žár a šarlatu pach je znamením bolesti. Purpurové řeky změni svůj tok a vylíjí se do nítra. Taková řeka zabíjí. Sytost řekou je zkázou. Ohně žár a šarlatu pach znamením bolesti. Bolesti krátké, temnotou končí.

Krutost krutou smrt odvrátit může. Nechod', nepátřej, vyčkej konce s paví perutí.

Dnem i nocí kráčí k tobě. Je cenné, nejcennější na světě. Ale jen pro zkušené. Dřímé dlouho nikým nepoužito. Naplň skryto v dřevě a naplň v kameni. Ztráčet vous mudrcův je vzácné a i dobré, navrátit se místo k němu k mléku je ku škodě a ku posměchu. Tak zvaž první ulehnutí k spánku v místě svém. Je to dar, ale i prokletí.

Když světlo tebou vržené ostatní do záhuby vede, měj na paměti, že jinde světlo v

temnotu se mění. Tak i plášť barvu svou obrátí, stopu svou pak dřevem skryje a národu jména svého se přidrží.

Padla noc, spouštíme kotvu.

16. poradostiny 1078

Zvedla se mlha a odhalila temné skalisko v celé jeho obudnosti. Ale výhled odhalil i jiné věci. Třeba pláž. Malou pláž mezi útesy. Kapitán temně zahučel, že na tomto místě rozhodně nelze dlouhodoběji kotvit. Nezbyvá, než tomu dobrému starému muži věřit. Navrhl jsem kapitánu Bragelovi, aby navedl Gwenliel na nějaké bezpečnější kotviště. Souhlasil a vydal příkazy. Znovu obeplouváme to temné děsuplné skalisko.

V devět hodin Gwenliel pomalu vklouzla do malé zátoky, do níž ústí řeka. Kalný proud z hloubi divokých lesů. Kapitán vydal příkaz k vyloďení a mužstvo spustilo čluny. Asi tak polovina posádky zůstává na palubě, zbytek, včetně Nurnských ovšem, hřezne ze člunů po malé pláži směrem k lesu. Je třeba zbudovat základní tábor, ale nejdříve poohlédnout se po nějakých stopách lidského konu.

V lese nedaleko zarostlého břehu řeky objeveny zbytky kamenných staveb. Vlastně jde o úplné ruiny, mechem porostlé základy, jež dávají tušit obrysy dávných budov. Zbytek za ta léta neúprosně zchroustal prales. Rok Chrousta zde zřejmě vládne déle, než na pevnině. Možná se zde zrodil a odtud přišel. Muselo to být věru dávno, co usedlost byla obývána, snad stovky, stovky let. Nalezeny trosky dalších staveb a pozůstatky kamenné hradby. Kapitán souhlasí se zbudováním tábora právě na tomto místě. Snad vyčpělé teplo lidí, kteří tu před staletími žili, dává nám pocit bláhového bezpečí.

Kolem jedenácté poté, co práce na zbudování tábora byly přiděleny jednotlivým mužům z posádky, začali se Nurnští hotovit na průzkumnou výpravu. Hledáme kopec a na něm cosi, co snad mohlo snad zbýt z Al-Harvialova paláce. Korman Zlotě požádán, aby vypustil ptáka, což po jistých zmatcích a uvedení do obrazu vykonal. Takže o třičtvrtě hodiny později už víme, že nejbližší kopec je zalesněn a žádné známky lidského konu neobjeveny. Korman ale předestírá, že takových kopců havran spatřil ve vzdáleném okolí víc. Havran je tedy na naléhání družiny znovu vypuštěn.

Opolednách návrat Zlotěho ptáka s týmtěž výsledkem. Nic. Jen snad že jeden ze vzdálených kopců se tyčí nad zátokou. A potom se Korman začal ošívát, že už ptáka nikam nepošle. Teprve po chvíli dohadů kouzelník odtušil, že nad pralesem krouží orli

a on se bojí, že o ptáka, ke kterému sotva právě začíná hledat vztah, přijde. Tedy že mu ho nějaký orel zaklovne. Padl návrh, aby Zlotě svého ptáka zneviditelnil, když je studovaný kouzelník, a on se plácl do čela a zamumlal zaklínadlo zakončené zvoláním, že ho to nenapadlo. Moje pochybnosti hraničí s jistotou - Korman Zlotě nikdy na Nurnské universitě nestudoval. Nevěřím, že by ctihodný pan Tenquee nechal takového nesamostatného tovaryše projít sítem prvního járu. Ale havran se stal neviditelným a vyrazil na další průzkumný let. Zaslechl jsem Zoltara Zemikosu, jak Kormanovi zaniceně vysvětloval, že každý správný chlap musí mít za každých okolností se svým ptákem spojení, což kouzelnický učedník Zlotě zasvěceně odkýval. Já jsem si ale vědom, že ten chlívák Zoltar to myslel úplně jinak. A Peškovo dítě je odstrašivým důkazem, že i mistr tesař se někdy utne, přičemž příslušníkům cechu tesařského se za toto přirovnání omlouvám. Havran se prý vrátí, pravil kouzelník, tak za pět hodin, což ovšem z Kormanova vypadlo, až když pták odletěl, a jelikož se svým havranem spojení neudrží, odložil jsem průzkumnou výpravu na příští den. Vydávat se na noc do neznámého nepřehledného terénu by bylo velmi riskantní.

Přidali jsme se tedy k mužům, budujícím tábor. Nařídil jsem, že Nurnští budou opouštět tábor minimálně po trojicích. Muži toto opatření víceméně akceptovali a pan Chroust z doprovodem došel pro vodu. Spočítal jsem námořníky, kteří budou strážit ležení, až odejdeme. Je jich sedm - to není mnoho. A na lodě to samé. Ostrov se mi zamlouvá čím dál tím méně. Nicméně nálada v mužstvu je zatím uvolněná, někteří to berou zatím jako zábavný výlet. A Zemikosa to pokládá za výlet za pokladem. Navíc se nechal slyšet, že každý pořádný ostrov by měl mít jméno, a když tenhle jméno nemá, měl by se jmenovat po objeviteli. Tedy Zemikosův ostrov. Osobně jsem toho názoru, aby ostrov dostal jméno po prvním mrtvém. Po tom mrtvém, jehož smrt mě druhy přesvědčí v poznání, že ostrov je věru zlý. A když snad zůstane bezejmenným, jediné dobře.

Havran se vrátil něco po čtvrté a Korman Zlotě přednesl výsledky pátrání. Holý vysoký kopec, nic tam prý není. A taky tam prý havran spatřil tlustou řeku. Na základě těchto sporých zjištění smluven plán, že zítra vyrazíme k té druhé řece a podél jejího toku budeme pokračovat k pramenům. To je jediné čeho se lze chytit - řeky a jejich pramenů. Barzoi s Dlubalem o řece mluvili, ústící z jeskyní pod kopcem. A když je to mylná stopa, snad najdeme stopy jiné. Kde jinde hledat stopy, než u vodního zdroje.

Tmavá noc, zdvojené hlídky.

Probudil jsem se. Dohořívá oheň. Řeřavé uhliky. Jsem sám. Slyším zvuk. Kňučení. Snad zvíře, ale Rút to není. Kde je Rút? Pryč. Nurnští též. Beru meč a přihazuji chrastí. Oheň ozáří hučící les plameny. Kňučení. Volá mne to do lesa.

Probudil jsem se zbrcený potem. Rút mi olízla tvář a hlídka mne upozornila, že se přilíží vrtím a budím ostatní. Do háje s ostrovem!

17. poradostiny 1078

Al-Rahem mi přišel udat, že Jakoubek se na hlídce ožral jako prase a usnul. Vyšetřením podaného udání zjištěno, že Al-Rahem měl pravdu a Jakoubek ohrozil Nurnské. Důrazně jsem mu jeho neomluvitelné chování vytkl, ale myslím si, že vůbec nevnímám, co říkám. Jakoubek je jeden z těch, co jedou na výlet. Myslím si, že brzy hoče zapláče. Katův ostrov, to není špatné jméno.

V osm hodin vyrazíme na průzkumnou výpravu s tím, že do tří dnů budeme zpátky v ležení. Cesta vede divokým lesem, je pomalá a obtížná. Kolem poledního přestávka na oběd a vypuštění havrana, aby zkontroloval správnost směru. Kolem třetí hodiny, kdy terén počal klesat, nabyl jsem dojmu, že jsme zabloudili. Přestávka, ověření situace havranem. Během čekání na návrat ptáka přemítal jsem, proč ten Korman dělá jen to, co se mu řekne, a nikdy neudělá něco samo o své vůli. Je to, u všech hobitů, jeho pták a jeho magie, kterými vládne! Ne, Zlotě prostě není dobrodruh. Zlotě je výletník. Táhne se světem z místa na místo bez jakékoli představy, zámyslu, cílů. Je to jenom zmatený výletník, slepý a tápající. Havran se vrátil a skrze Kormanova potvrdil domněnku, že jsme se ztratili. Změněn tedy směr na jihovýchod. Ten les, nástroj ostrova, je bezpochyby bludný. Bludný a zákeřný.

V půl šesté jsme se dopotáčeli na pokraji sil k řece. Řeka je zabláčená, její břehy porostlé vysokou travou. Směřujeme proti proudu, kolem šesté od soutoku sledujeme silnější rameno. V devět hodin večer rozbito ležení a rozděleny hlídky. Nařizeno pohybovat se alespoň po dvojicích, hlídkám nařizeno nenechat nikoho opustit ležení v osamocení, a to i násilím. Jsem totiž přesvědčen, že ostrov se o to bude snažit - rozdělit Nurnské a osamocené jednotlivce odvábit do náruče smrti. Zoltar Zemikosa vyzbrojený třístránkovým osobním herbářem odešel v doprovodu Jakoubka hledat nějaké vzácné kapradiny. Nenašel pochopitelně nic. Otakáro Vesta taky odešel, v patách se mu jako vazky též táhl Milo Pelíšek. Co alchymista hledal, nevím, možná šel jen kadit. A potom padla noc a bez ohně šlo se na kutě.

Probudil jsem se. V tmavé vlhké chodbě

hluboko pod zemí. Sám, bez věci, jen zbraň. Kierkesvaard, chladný přítel. Jsem zraněný. Někam jsem vešel a musím zpátky. Něco mě honí, ale co? Něco strašného. Vidím obrysy stěn, i když je naprostá tma. Možná je pouze tuším a mozek sám kreslí jejich fantaskní obrazy. Běžím. Prchám. Narážím na bránu, kterou jsem už někdy dříve určitě prošel. Ale kdy? A kde je Rút? A moji druzi? Jsou mrtví? Zabilo je to. To. Ostrov Mrtvých druhů. A teď mě to honí. Procházím bránou, ta se za mnou zavírá. Buch! Už nejde otevřít. Nemohu tedy ven! Jdu dál chodbou, zadníci staženou strachy do dvou ocelových oblín. Mohl bych s nimi štípat drát.

Probudil jsem se. Sklání se nade mnou Jakoubek a pohybuje ústy. Potom se zjeví tvář Mila Pelíška. Hobitova ústa se němě šklebí, divokou kšticí čechrá větřík. Dochází mi, že mě chlapci budí na hlídku. Když jsem si začal budovat pohodlný posez, Milo mi řekl, že na něj asi půl hodiny někdo z lesa volal. Volal jeho jméno. Milo! Milo! Někdo cizí, neznámý. Jakoubek jeho slova potvrdil, ale nezdálo se být vyděšený. Když se Pelíšek zavrtal do houně, jakoby mimochodem na mě ještě houkl, že se mu taky během hlídky ztratil pes. Prý prostě někam odešel.

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jorchen Kierke, obecní rybníkář*